

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

**„Není žádná situace,
kterou by Bůh nemohl změnit,
a není hřích, který by nemohl
odpustit, pokud se mu
otevřeme.“**

papež František

Obsah:

Obsah: tricáté třetí číslo

- 3 Pane profesore, zlo neexistuje!
- 5 Kde by se vzalo to dobro?
- 6 Stane se něco naprosto neočekávaného, nového
- 8 Bůh nezná „beznadějných případy“ (Tim Guénard)
- 17 Lásky větší než hříchy
- 18 Co je (a co není) modlitba
- 21 Židle
- 22 Různé cesty modlitby
- 26 Bez ní to nejde!
- 27 „Know-how“ vítězů...
- 28 V klášterní kapli
- 30 Bůh – otec
- 32 Žil skutečně Ježíš Kristus?
- 37 „Trest za to, co udělal Janovi, který byl nazýván Křtitelem“
- 39 Za víru jsem se styděl a do náboženství bych chodil kanály
- 40 Všední den s islámem aneb Vánoce povolili
- 45 Obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice (Mt 10,16)
- 46 800 kilometrů do Compostely
- 52 Dvacet let občanské války je stále vidět
- 54 Shromáždění v truhlářství
- 55 Také jsem měla být obětí potratu
- 56 Základem je rodina, tam vše dobré začíná (rozhovor s Mons. Janem Graubnerem)
- 59 Moudrý král?
- 60 Tetování?
- 62 Společenství čistých srdcí

Milovaní čtenáři!

Je to již dva roky, co mě velmi zaujala kniha *Cena, kterou zaplatíš* o obrácení mladého iráckého muslima z významné šíitské rodiny Músávi (z rodiny pocházel i ajatolláh Chomejní v Íránu) na katolickou víru a o jeho náročné cestě do společenství Církve. Knihu jsem si vzal s sebou na dovolenou a přečetl ji takřka jedním dechem. Od té doby jsem toužil po tom, aby mohla vyjít i v českém překladu. Nebylo to jednoduché: vypátrat autora, který se nyní skrývá ve Francii (je na něj vyhlášena *fatva* – islámský rozsudek smrti), navázat s ním přes prostředníky kontakt, zajistit autorská práva, překlad... Za stovky hodin nezištně věnovaného času patří upřímně Pán Bůh zaplatit paní Lucii Cekotové, která to vše postupně zajistila. Nyní knihu vydáváme prostřednictvím tiskového apoštolátu A.M.I.M.S. a stálým odběratelům ji zasíláme jako přílohu tohoto čísla – jako malý dárek (vždy jeden kus na každou objednávací adresu). Ostatní si ji mohou v případě zájmu objednat v libovolném množství na adrese redakce či prostřednictvím e-mailu apostolat@fatym.com – pro sebe i pro další šíření ve svém okolí. (Můžete použít i kupon A.M.I.M.S. na str. 54 tohoto čísla časopisu *Milujte se!* – doporučený příspěvek na tisk jedné knihy se 160 stranami je 30 Kč + poštovné.) Kniha opravdu stojí za to. Věřím, že podobně jako nadchla mě, zaujme i vás. Když křesťané v zemích, kde jsou pronásledováni, dokážou tolik obětovat, pak je to pro nás výzva k obnovené horlivosti ve víře i v naší svobodné zemi.

V Kristu P. Marek Dunda

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777, a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí záhlaví. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
33/2015, IX. ročník, vydáno 20. května 2015

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jediné díky zasláným darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání darek lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění textů krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Flickr, Ministry of culture, sport and tourism (CC BY-NC-SA 2.0)

Pane profesore,

ZLO NEEXISTUJE!

Foto: Flickr, richkidsunite (CC BY 2.0)

Možná jste se také setkali s lidmi, kteří říkají: „Už nevěřím v sílu dobra. Zlo je dnes silnější...“ Může ale existovat zlo, které je silnější než dobro? Je zlo rovnocenným protivníkem dobra? A existuje vůbec zlo? Vypadá to jako hloupá otázka...

Pan profesor na univerzitě položil svým studentům otázku: „Je všechno, co existuje, stvořené Bohem?“

Jeden ze studentů se přihlásil a nesměle odpověděl: „Ano, je to stvořené Bohem.“

„Takže stvořil Bůh úplně všechno, co je?“ ptal se dál profesor.

„Ano, pane,“ odpověděl student.

Profesor pak pokračoval: „Jestli Bůh stvořil všechno, co je, znamená to, že Bůh stvořil i zlo, které existuje. A díky tomuto principu: naše činnost určuje, čím jsme, můžeme tedy vyvodit: Bůh je zlo.“

Profesor se odmlčel. Bylo vidět, že je sám se sebou spokojený.

Najednou zvedl ruku jiný student: „Pane profesore, mohu vám položit otázku?“

„Samozřejmě,“ odpověděl profesor.

Student se postavil a zeptal se: „Existuje chlad?“

„Co je to za otázku? Samozřejmě, že ano, tobě nikdy nebylo chladno?“ odpověděl profesor.

Studenti se otázce spolužáka zasmáli, ale ten se nenechal odradit a pokračoval: „Ve skutečnosti, pane profesore, chlad neexistuje. V souladu se zákony fyziky

je ve skutečnosti chlad pouze nepřítomnost tepla. Člověka a předměty můžeme popsat a určit jejich energii na základě přítomnosti, vytvoření nebo předávání tepla, ale nikdy ne na základě přítomnosti, vytvoření či předávání chladu (ohříváme přidáváním tepla, ochlazujeme odebráním tepla – a nikoliv přidáváním chladu, jak by se někdo mohl zcela mylně domnívat; proto také můžeme dodáním tepla ohřát hmotu na tisíce, miliony či miliardy stupňů, ale odebráním tepla nikdy nedosáhneme nižší teploty než $-273,15$ stupňů Celsia, tj. 0 stupňů Kelvina, „absolutní nuly“, protože tehdy by již hmota neměla žádnou tepelnou energii, a další jí proto nemůžeme vzít – pozn. redakce). Chlad, pane profesore, nemá svoji jednotku, kterou ho můžeme měřit. Slovo chlad jsme si vytvořili my lidé, abychom mohli ▷

popsat to, co cítíme v nepřítomnosti tepla.“

Studenti i profesor se zájmem i s překvapením naslouchali. A student pokračoval: „Pane profesore, existuje tma?“

„Samozřejmě, že existuje,“ odpověděl profesor.

„Znovu nemáte pravdu, tma stejně tak jako chlad neexistuje. Ve skutečnosti je tma díky tomu, že není přítomno světlo. Můžeme zkoumat světlo, ale ne tmu. Světlo se dá rozložit. Můžeme zkoumat jeho spektrum, měřit jeho vlastnosti, ale tma se zkoumat a měřit nedá. Tma nemá svoji jednotku, ve které bychom ji mohli měřit. Tma je jen

***Zlo přichází
tak, jako když
přichází tma
nebo chlad – tedy
v nepřítomnosti
světla, tepla, lásky.***

***Dobrá zpráva: Jako nemůže existovat
„tak velká tma, že by ji nebylo možné
prosvítit světlem“, neexistují na této
zemi ani žádná místa nebo situace,
do kterých by nebylo možné vnést
dobro a lásku.***

pojmem, který si vytvořili lidé, aby pojmenovali nepřítomnost světla.“

Potom se mladík zeptal: „Pane profesore, existuje zlo?“

Tentokrát profesor nejistě odpověděl: „Samozřejmě, vidíme to každý den, brutálita ve vztazích mezi lidmi, trestné činy, násilí, všechno toto není nic jiného než projevy zla.“

Na to student odpověděl: „Zlo neexistuje, pane. Zlo je jen nepřítomnost dobra, tedy Boha. Zlo je výsledek nepřítomnosti lásky v srdci člověka. Zlo přichází tak, jako když přichází tma nebo chlad – tedy v nepřítomnosti světla, tepla, lásky.“

Profesor si sedl.

Ten student byl mladý Albert Einstein.

Tento příběh koluje na internetu. A není podstatné, zda jde o příhodu z mládí Alberta Einsteina. Se stejným postřehem, že zlo je nedostatek dobra, přišli totiž již před staletími jiní géniové – filozofové a teologové sv. Augustin, sv. Tomáš Akvinský... Dobro a zlo totiž není jako plus a minus, ale jako plus a nula, světlo a tma, jako něco a nic. A je to dobrá zpráva: jako nemůže existovat „tak velká tma, že by ji nebylo možné prosvítit svět-

Kde by se vzalo to dobro?

Když jsem začal učit náboženství na jedné brněnské škole, přihlásilo se samo od sebe děvče, které mi řeklo: „Já v Pána Boha nevěřím, protože kdyby byl Bůh, kde by se vzalo to zlo?“

Při každé hodině náboženství jsem na její otázku myslel a ona pozorně naslouchala. Po nějaké době mě ces-

tu z náboženství překvapila: „Víte, já o tom pořád přemýšlím. Ale kdyby Bůh nebyl, kde by se vzalo to dobro?“

Mons. Jiří Mikulášek ■
(zkráceno, z knihy „Kde by se vzalo to dobro?“, Brno, Cesta, 1999)

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Bůh je absolutní ontologické dobro v sobě i ve vztahu k druhým.^[De fide]

Bůh je absolutně dokonalý.^[De fide]

Bůh je v každé své dokonalosti aktuálně nekonečný.^[De fide]

Všechno, co existuje (mimo Boha), bylo celou svojí substancí Bohem přivedeno k bytí.^[De fide]

Svět je dílem Boží moudrosti.^[Sent. cert.]

Bůh byl svou dobrotou pohnut k tomu, aby svobodně stvořil svět.^[De fide]

Bůh stvořil dobrý svět.^[De fide]

Bůh udržuje stvořené v jeho existenci.^[De fide]

Bůh chrání a řídí svou prozřetelností všechno stvořené.^[De fide]

Srov. *Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.*

Co říká katechismus

Jestliže Bůh všechno ví a všechno může, proč nezabrání zlu?

Svatý Tomáš Akvinský řekl: „Bůh připouští zlo pouze proto, aby z něj dal vzniknout něčemu lepšímu.“

Zlo ve světě je temné a bolestné tajemství. Vždyť i ukřižovaný Pán volal ke svému Otci: „Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46) Mnohé z této skutečnosti je nepochopitelné (a plný smysl pochopíme až jednou z perspektivy věčnosti – pozn. redakce). Jedno však přece jen víme s jistotou: Bůh je sto procentně dobrý. Nikdy nemůže být původcem něčeho zlého. Bůh stvořil dobrý svět,

avšak ten ještě nedošel svého naplnění. Přes prudké pády a bolestné procesy směřuje ke svému definitivnímu naplnění.

Tak si můžeme lépe srovnat to, co církve nazývá *fyzickým zlem*, např. vrozené postižení nebo živelnou katastrofu, s tím, čemu říkáme *morální zlo*, které se objevuje ve světě následkem zneužití svobody. „Peklo na zemi“ – dětští vojáci, sebevražedné atentáty, koncentrační tábory – to všechno je nejvíce dílem lidí. Rozhodující otázka proto nezní: „Jak je možné věřit v dobrého Boha, když je tolik zla?“ – ale: „Jak by mohl člověk se srdcem a rozumem v těle snášet život na tomto světě, kdyby Bůh nebyl?“

Smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista nám ukazuje: zlo nemělo první slovo, a nebude mít ani poslední. Z nejhroššího zla dal Bůh vyrůst absolutnímu dobru. (Pozn. redakce: Člověk zabil na kříži svého Boha, který se pro něj z lásky stal člověkem. Větší zlo si již nemůžeme představit. A přece se tato událost stala zdrojem toho největšího dobra: spásy všech lidí. Pokud i z takového největšího myslitelného zla může Bůh dát vyrůst dobru, pak to dokáže v každém případě a každé situaci.) Věříme, že Bůh v den soudu (jde o tzv. poslední soud při druhém příchodu Ježíše Krista na konci dějin tohoto světa – jeho čas neznáme, ale víme jistě, že jednou nastane, protože On sám to slíbil – pozn. red.) učiní přítrž veškerému bezpráví. V životě budoucího věku už zlo nebude mít místo a přestane veškeré utrpení.

Srov. *Youcat. Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.*

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

„Jsem světlo světa.“
Ježíš Kristus
(Jan 9,5)

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevylučují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učением Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církve definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Stane se něco naprosto neočekávaného, nového

Jen necelé tři týdny po svém zvolení pronesl Svätý otec František tato slova. Bylo to o Velikonocích – v noci, kdy slavíme Zmrtvýchvstání Ježíše Krista – Boha, který se stal z lásky k člověku jedním z nás; stal se člověkem, žil náš život, za naše hříchy a za hříchy celého světa zemřel na kříži. A třetí den přemohl smrt a vstal z mrtvých, tak jak to slíbil!

Ženy prokázaly lásku tomu, kterého měly rády...

V evangeliu zářivé noci velikonoční vigilie potkáváme nejprve ženy nesoucí k Ježíšovu hrobu vonné oleje, aby pomazaly jeho tělo (viz text z Lukášova evangelia Lk 24,1–11 v rámečku na následující straně). Vydaly se splnit skutek soucitu, sympatie a lásky, tradiční gesto určené drahému člověku, který zemřel, podobně jako to činíme my. Následovaly Ježíše, naslouchaly mu, cítily se chápány ve své důstojnosti a doprovodily Jej až do konce, na Kalvárii a ke snímání z kříže. Můžeme si představit jejich pocity, s nimiž šly ke hrobu. Zármutek, bolest, protože Ježíš je opustil, byl mrtev, jeho život skončil. Nyní nastal návrat k předšlému životu. V ženách však trvala láska a tato láska k Ježíšovi je pohnula, aby se vydaly ke hrobu.

... a stane se něco naprosto neočekávaného

V této chvíli se však stane něco naprosto neočekávaného, nového, co otřese jejich

Drazí bratři a sestry, ve svém životě máme strach z Božích překvapení!

srdcem, jejich plány a jejich životem. Uzří kámen odvalený od hrobu, přistoupí, ale Pánovo tělo nenajdou. Tato skutečnost v nich vyvolá údiv, pochyby a četné otázky: „Co se stalo?“, „Co to znamená?“

To se přece stává i tobě!

Nestává se to snad i nám, když v každodenním sledu událostí dojde k něčemu opravdu novému? Strneme, nechápeme, nevíme, jak se s tím vyrovnat. Novota nás často vystraší. Také novota, kterou nám přináší Bůh, novota, kterou po nás Bůh žádá. Jsme jako apoštolové z evangelia. Často dáváme přednost svým jistotám, zastavení u hrobu, myšlenky na zesnulého, který nakonec žije jenom ve vzpomínce dějin jako velké osobnosti minulosti. Máme strach z Božích překvapení. Drazí bratři a sestry, ve svém životě máme strach z Božích překvapení! On nás stále překvapuje! Pán je takový.

Neuzavírejte se před novým, Božím...

Neuzavírejte se před novotou, kterou chce Bůh vnést do našeho života! Často jsme unavení, zklamaní, sklíčení, pocítíme tíži svých hříchů, napadá nás, že to nezvládneme. **Neuzavírejte se do sebe, neztrácejte důvěru, nikdy se nevzdávejte. Neexistují situace, které by Bůh nemohl změnit, a není hřích, který by nemohl odpustit, pokud se Mu otevřeme.**

On je živý, je vítězství, je dnes

Vraťme se však k oněm ženám a postupme vpřed. Nalézají prázdný hrob, Ježíšovo tělo tam není, stalo se něco nového, ale zatím to vše neříká nic jasného, vzbuzuje otázky, udivuje, nenabízí odpověď. A najednou se objeví dva muži v oslnivě bílém rouchu a říkají: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen.“ Návštěva hrobu byla prostým gestem, skutkem vykonaným jistě z lásky, ale nyní se stává událostí, která opravdu mění život. **Nic nezůstane jako dříve, nejenom v životě oněch žen, ale také v našem životě a v dějinách lidstva. Ježíš není někdo mrtvý, byl vzkříšen, je**

On nás stále překvapuje! Pán je takový.

Živoucí. Nevrátil se jednoduše do života, ale sám je životem, protože je Synem Božím, který je živý (srov. Nm 14,21–28, Dt 5,26; Joz 3,10). Ježíš už není v minulém čase, žije v přítomnosti a je nakročen do budoucnosti, je věčným „dneškem“ Boha. Takto se Boží novota prezentuje zrakům žen, učedníků a nás všech: vítězství nad hříchem, nad zlem, nad smrtí, nad vším, co život svírá a činí jeho tvář méně lidskou. A toto je poselství, které je určeno mně, tobě, drahá sestro a drahý bratře. Kolikrát jen potřebujeme, aby nám Láska řekla: Proč hledáte živého mezi mrtvými? Problémy, starosti

Odhodlej se riskovat a nebudeš zklamán.

PRVNÍHO DNE V TÝDNU ČASNĚ RÁNO PŘIŠLY ŽENY KE HROBU A NESLY VONNÉ OLEJE, KTERÉ PŘIPRAVILY. NALEZLY KÁMEN OD HROBU ODVALENÝ, A KDYŽ VEŠLY, TĚLO PÁNA JEŽÍŠE NENAŠLY. A JAK NAD TÍM BYLY V ROZPACÍCH, NAJEDNOU U NICH STÁLI DVA MUŽI V OSLNIVĚ BÍLÉM ROUCHU. ZMOCNILA SE JICH BÁZEŇ A SKLOPILY OČI K ZEMI. MUŽI JIM ŘEKLI: „PROČ HLEDÁTE ŽIVÉHO MEZI MRTVÝMI? NENÍ TADY, BYL VZKŘÍŠEN. VZPOMEŇTE SI, JAK VÁM ŘEKL, KDYŽ BYL JEŠTĚ V GALILEJI: SYN ČLOVĚKA MUSÍ BÝT VYDÁN DO RUKOU HŘÍŠNÝM LIDEM, BÝT UKŘIŽOVÁN A TŘETÍHO DNE VSTÁT.“ VZPOMNĚLY SI NA TA JEHO SLOVA, VRÁTILY SE OD HROBU A OZNÁMILY TO VŠECHNO JEDENÁCTI APOŠTOLŮM A VŠEM OSTATNÍM. BYLY TO MARIE MAGDALSKÁ, JANA A MARIE, MATKA JAKUBOVA; A JEŠTĚ I NĚKTERÉ JINÉ, KTERÉ BYLY S NIMI, TO VŠECHNO POVĚĎĚLY APOŠTOLŮM. TĚM TA SLOVA PŘIPADALA JAKO PLANÉ ŘEČI A NEVĚŘILI JIM.

Z LUKÁŠOVA EVANGELIA (LK 24,1–11)

všech dní nás sklánějí k tomu, abychom se uzavírali do sebe, do smutku a hořkosti... a tam je smrt. Nehledejme mezi mrtvými Toho, který je živ!

Alespoň malý krok

Přijmi Zmrtvýchvstalého Ježíše, aby vstoupil do tvého života, přijmi jej jako přítele, s důvěrou. On je život! Pokud jsi byl až doposud daleko od Něho, učiň malý krok: přijme tě s otevřenou náručí. Jsi-li indiferentní, odhodlej se riskovat

a nebudeš zklamán. Zdá-li se ti obtížné Jej následovat, **neměj strach, svěř se Mu**, buď si jist, že On ti je nablízku, je s tebou a daruje ti pokoj, který hledáš, i sílu žít tak, jak chce On.

papež František ■
(zkráceno, titulky redakce)

Celá homilie papeže Františka z 30. 3. 2013
v překladu P. Milana Glasera SJ:
www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=18046

Ježíš Kristus je stejný včera, dnes i navěky.

Žid 13,8

Bůh nezná „beznadějné případy“

„Můj život je stejně pošramocený jako můj obličej. Jen na nose spočítám sedmadvacet zlomenin. Třiadvacet jich je z boxu; čtyři od mého otce. Nejtvrdí údery jsem dostal od toho, který mě měl vzít za ruku a říct mi: mám tě rád...“ říká Tim Guénard, muž, který se z mladého bezdomovce a zloděje vypracoval na slavného boxera – až k titulu mistra Francie. Na své mládí prožité v psí boudě, ve sklepě, v polepšovnicích, na ulici a v boxerském ringu vzpomíná v knize, která v češtině vyšla pod názvem „V ringu s Bohem – příběh obrácení slavného boxera“. Její původní francouzský název je ale „Plus fort que la haine“ – „Silnější než nenávisť“.

Jednou se ho nějaký známý zeptal: „Půjdeš s námi za Ježíšem?“ Tim si nejdřív myslel, že jde o nějakého dalšího kámoše, podle jména asi Portugalce... Netušil, že ho čeká setkání, které změní jeho život. Setkání, které Bůh již dávno připravoval a které dokáže, že On nezná něco jako „beznadějný případ“.

Jediná vzpomínka na matku

Tim se narodil v roce 1958. Říká, že na matku má jen jedinou vzpomínku:

„Nepolíbí mě, nerozloučí se. Nic, ani slovo. Žena se vzdaluje. Má bílé kozačky... Mám tři roky a moje matka mě právě přivázala ke sloupu elektrického vedení u nějaké polní cesty, která nikam nevede. Dojde ke svému autu, které je zaparkované na kraji silnice. Vzdaluje se. Mizí. Vidím jen mlhu. Natahuji ruce. Jsem sám... Z dětství mi zůstala jen tato jediná jasná vzpomínka na matku. Vzdalující se záda a vysoké bílé kozačky. Někdo, kdo odchází...“

Jeho matka ho porodila jako šestnáctiletá. O tři roky později si našla dalšího muže a pro dítě z dřívějšího vztahu už nebylo v jejím životě místo. Malého

Tim Guénard dnes

Foto: Kamil Kucharski

„Přežil jsem díky třem snům: dosáhnout propuštění z polepšovny; stát se šéfem party; zabít svého otce. Tyto sny jsem uskutečnil. Kromě třetího. Bylo to o fous...“

Tim Guénard, boxer, držitel několika mistrovských titulů

Tima, promrzlého a vystrašeného, našla nad ránem policie a vrátila ho otci.

S indiánskou krví v žilách

Tim je jeho přezdívka – vznikla z irokézského jména *Timidy*, což znamená „pán koní“. Ve skutečnosti se jmenuje Philippe Guénard. I když se Tim narodil ve Francii, jeho otec byl Kanaďan – Irokéz. Svou divokou povahou a silou zdědil právě po něm. Když vzpomíná na svého otce, říká:

„... nemůže zapřít svou indiánskou krev. Má neobyčejnou sílu, hroznou, která se uvolní náhle jako blesk, jako luk, když pustíš tětivu. Moje babička mi vyprávěla, že ho jednou viděla v baru, jak beze slova, aniž by hnul brvou, poslouchal posměšky tří hloupých, bílých hub kvůli barvě své pleti. Když se mu jeden z nich schválně

otřel o rukáv, ocitl se, dřív než bys řekl švec, polomrtvý na zemi a jeho dva kumpáni také. A můj otec, opřený o bar, si objednal další pivo, jako by si jen oprášil rameno nebo se zbavil komára.“

Timův otec pracoval jako bodyguard na velvyslanectví v Paříži. Kdysi sloužil v americké armádě ve Vietnamu, zachránil jednomu důstojníkovi život a ten mu to nezapomněl. Později se stal diplomatem a zajistil Timovu otci dobré místo na ambasádě.

V psí boudě – nemáme všichni stejné výchozí podmínky

Když Timova matka utekla, otec si přivedl domů další ženu s pěti dětmi. Tim je jaksi navíc. Když o něm „nová maminka“ mluví s otcem, říká: „Ten tvůj parchant...“

„Ke svým dětem je hodná, ale já do jejího hejna nepatřím. Když je můj otec několik týdnů pryč, na celé odpoledne mě vyhání na dvůr za domem. Uprostřed dvorku leží obrovský lavór. Macešiny děti ho navečer kutálejí do kuchyně, aby se mohly v teple umýt. Když jsou vykoupané, jejich matka s nejstarším synem vynesou plnou vaničku ven a zakřičí na mě: „Parchante špinavá, umyj se!“ Zůstávám venku a klepu se zimou, dokud si pro mne nepřijdou. Někdy je mi taková zima, že se jdu schovat do Slimovy boudy. Můj psí kamarád štěká na protest, aby připomněl lidem, že takto nesmějí zacházet s jedním ze svých maličkých.“ Tak vzpomíná Tim na své dětství a dodává:

„Koncem týdne, když moje nevlastní rodina odjíždí na venkov, mě otec ▷

Jsou mi tři roky a moje matka mě právě přivázala ke sloupu elektrického vedení u nějaké polní cesty...

Z dětství mi zůstala jen tato jediná jasná vzpomínka na matku. Vzdalující se záda a vysoké bílé kozačky. Někdo, kdo odchází...

Foto: Flickr, noibatost (CC BY-SA 2.0)

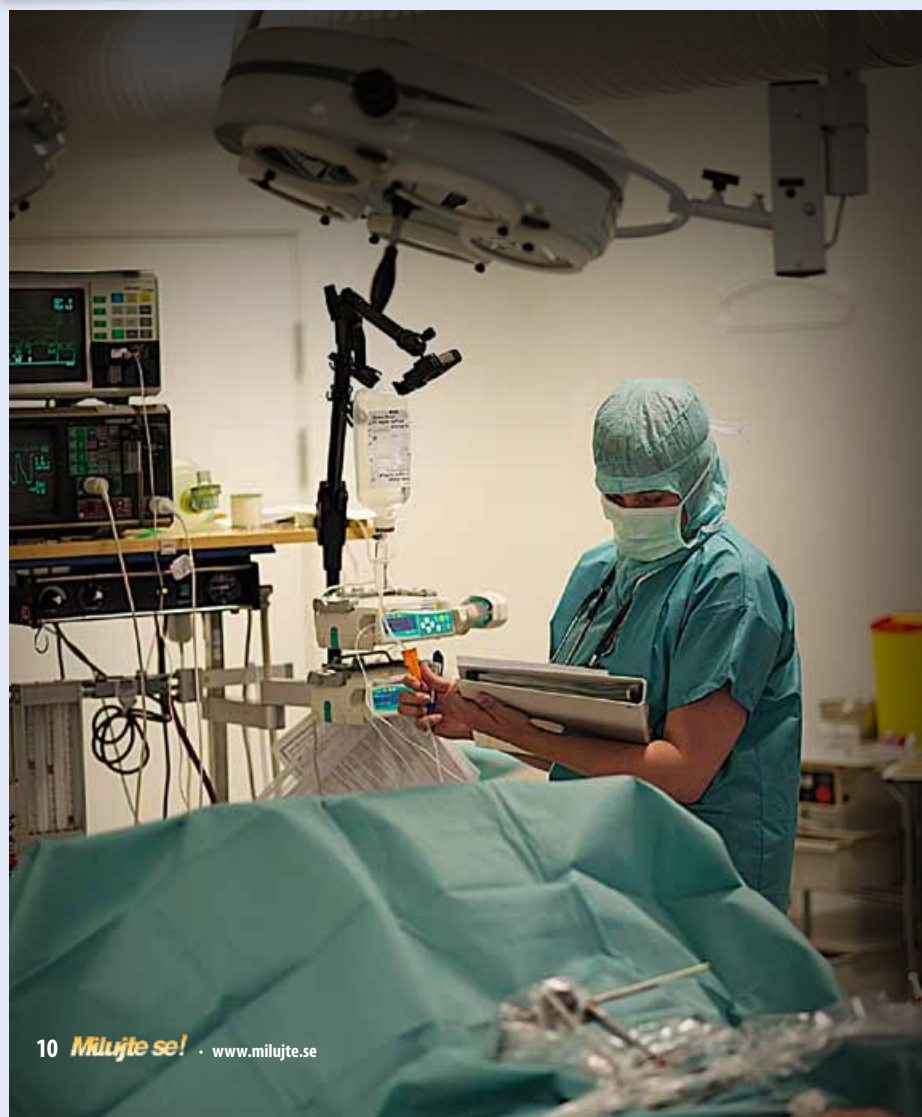

Foto: Flickr, Zdenko Zinkovic (CC BY 2.0)

zavírá ve sklepě. Protože odmítám jít dolů po strmém schodišti, prostě mě tam shodí. Kutálím se po kamenných schodech až na dno černé vlhké díry. Dveře se zavrou a je tma. Zničený zůstávám ležet na studené zemi a dýchám zatuchlý pach plesniviny a vlhkosti. Malinké okýnko vede na dvůr, hned za boudou našeho psa. Zvedám se a prostrčím ruku dírou. Pes jde blíž, olizuje mi prsty a kňučí. Během těch nekonečných hodin nudy si děláme navzájem společnost.“

Touha po lásce

Když Timova matka utekla, otec propadl alkoholu:

„Po odchodu mé matky otec hodně pije. Čím dál víc. Jakmile se dostanu do jeho

V den, kdy bylo Timovi pět let, ho otec zbil tak, že s mnoha zlomeninami upadl do kómatu.

Modlitba Anděl Páně za Evropu

Původ této modlitby sahá do roku 1456. Turecký paša Mohamed II. se tehdy chystal zasadit smrtící úder křesťanským zemím. Odpovědí byl list papeže Kalista III., kterým nařídil polední zvonění, při kterém se všichni křesťané mají sjednotit v modlitbě. A křesťanská Evropa byla tehdy zachráněna... V kritické situaci křesťanů v Evropě by měla modlitba Anděl Páně získat opět zvláštní význam. Vzhledem k její výstižnosti a krátkosti by to mohlo být přijato. Modlíte se již pravidelně Anděl Páně za obnovu víry v Evropě?

Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha Svatého.

Zdrávas, Maria...

Maria řekla: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“

Zdrávas, Maria...

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Zdrávas, Maria...

Oroduj za nás, svatá Boží Rodičko, aby nám Kristus dal účast na svých zaslibeních.

Modleme se:

Pane, poznali jsme andělské poselství o vtělení Krista,

Tvého Syna;

vlej nám, prosíme, do duše svou milost,

ať nás jeho umučení a kříž přivede k slávě vzkříšení.

Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Foto: Flickr, David Rosen Photography (CC BY 2.0)

zorného pole, jeho vyhaslé oči vyplují ze své mrtvolné strnulosti. Pouhá skutečnost, že mě vidí, zažehne doutnák bomby. Zvedne své ohromné tělo se supěním dřevorubce a vrhá se na mě... Musím se schovávat, abych nevyprovokoval explozi. Přesto ještě každý večer doufám, že mě vezme do náruče. Ze všech sil doufám. Nemůžu se vzdát jediné představy, která mi dovoluje žít.“

Nemocnice

V den, kdy bylo Timovi pět let, ho otec zbil tak, že s mnoha zlomeninami upadl do kómatu. V bezvědomí mu ještě popálil ruku a bodl ho nožem do čela. S velmi vážnými zraněními skončil v nemocnici.

V boxu chce být opravdu dobrý – bude se to hodit, až se mu jednou dostane do rukou otec...

Když se ptá na otce, uslyší, že byl zbaven otcovských práv. Dlouhá léta bude říkat, když se ho lidé zeptají na otce, že „je zbaven otcovských práv“, aniž by věděl, co ta slova znamenají. Bude dávat před- ▶

Jean Baptiste Dieussard: Zvěstování Panny Marie (1696), Kroměříž

Foto: Wikimedia Commons, Radim Holis (CC BY-SA 3.0 cz)

Získal jsem několik titulů v boxu a zápase.

Všichni se tlačí kolem mě.
Kavárny, restaurace, diskotéky,
všechno je pro mě zdarma...

nost mlhavé nevědomosti před krutou pravdou.

Během dvou a půl roku v nemocnici za ním nepřišla žádná návštěva z rodiny. Je na světě sám.

Zvláštní životopis čtrnáctiletého kluka

Když opouštěl nemocnici, měl poraněné oko, rozdrcené ucho, zjizvené čelo, provázely ho velké bolesti hlavy, ale mohl již téměř normálně chodit. Čekala ho rehabilitace. Ze dvou ústavů ho poslali pryč pro jeho neklid a nezvladatelnost. Ujaly se ho řeholní sestry svatého Vincence.

*Jsem kápo.
Ale nejsem šťastný.
Nevím proč...*

V klášteře Arcachon se cítil jako „v domě štěstí“.

Jeho cesta pak pokračuje přes sirotčince, psychiatrickou kliniku, až skončí „ve spárech“ kruté pěstounky. Je otřesné číst jeho vzpomínky... Jako desetiletý se pokouší o sebevraždu.

Pak najde útočiště u další rodiny. Je šťastný. Ale když zapálí statek a způsobí

milionovou škodu, musí z rodiny odejít. Do polepšovny – do té s nejdrsnějším režimem. Ve dvanácti se mu daří uprchnout.

Je v Paříži – svoboda se ale platí draze. Hledá nějakou práci. Někjaký muž mu nabídne, že si může u něj vydělat padesát franků:

„Vcházíme do tmavého bytu. Tady mě ten elegantní pán vyzve, abych se svlékl. Odmítnu. K hlavě mi přiloží zbraň. Ochromeně se podvolím jeho hnusnému, nepochopitelnému násilí.“

Tim už nechce být dál v roli slabšího. Nyní chce být tím silnějším. Jako třináctiletý se stává členem gangu, který v Paříži přepadává a olupuje prostitutky.

Jako čtrnáctiletý je gigolem dam, které si ho vydržují.

Ten, kterého nechtějí ani v polepšovně

V patnácti ho chytanou a vrátí do polepšovny. Jakmile strážníci odejdou, dostane od ředitele a dvou vychovatelů pořádnou nakládačku. Je zařazen do oddělení C. Vychovatelé si ho vezmou stranou: „Jestli nebudeš dobře šlapat, ty darebáku, dáme ti co proto. Nařídili nám držet tě zkrátka.“ Jeden z nich ho surově vezme za ucho a táhne ho za sebou.

„Najednou chápu, co znamená vzkypět hněvem,“ vzpomíná Tim Guénard na svůj návrat do polepšovny. „Otočím se rychleji než Bruce Lee a nakopnu ho do holeně. Ten směšný matador pustí moje ucho a chytne se za nohu. Nechce si to nechat líbit, já se na něj upřeně zadívám a houknu na něho: „Jestli se mě dotkneš, tak tě jednoho dne voddělám... nebo někdy v noci.“ Ani necekne. Jeho dva komplikovavé se vzteklym brbláním couvají. V tu chvíli mi rupne v bedně, řvu na ně: „Jsem jen parchant, hovno pro svoje rodiče i pro vás... Už se vás nebojím, ničeho se nebojím. Život? Tak z toho si houby dělám. Ty, ty mně chceš dát přes hubu, jsi chlap, pojď mi nabít, už nemám co ztratit!“ – V jejich očích vidím strach.“

Za několik dní uteče. Znovu ho chytí a hrozí mu návrat do polepšovny. Jenže ani v polepšovně ho nechtějí... Soudci si ho přehazují mezi sebou jako horký brambor.

Lidé, kteří dali šanci

A pak se najde někdo, kdo tomuhle beznadějnému rváči a darebákovi dá šanci. Je to soudkyně. Zařídí mu možnost učit se sochařem. A nějaký policista mu nabídne věnovat se boxu – aby nějak zužitkoval

Foto: InterCordia Canada

Foto: Flickr: michael Lysvan (CC BY-ND 2.0); (nahole) InterCordia Canada

Vypráví mi o komunitě Archa. Je to pro mě jako vyprávění z Marsu.

prebytek energie a sílu. Po letech na ně Tim Guénard vzpomíná:

„Takový je dobrý soudce. Přijme tě, nešetří časem, aby tě doopravdy poznal. Podívá se nejdřív na tebe, pak teprve do spisu. Spolu s tebou hledá možnost, jak budovat dál tvůj život. Podá ti ruku, i když všechno vypadá jako ztracené. Nevěřil jsem, že takový druh lidí by mohl existovat. Potkal jsem příliš mnoho soudců nebo vychovatelů, kteří jen nálepkovali, podkopávali psychiku, kteří tě ničili, rozbíjeli, co ještě zbývalo ze základů. Pro delikventy jsou často prvními svědky lidskosti policajti, strážníci, soudci, vychovatelé. Tato povolání jsou nevděčná a náročná, to je pravda. Jsou však prvořadá. Policajt, který nabídne sendvič, který ti podá pití a který nejedná

V komunitách Archa po celém světě žijí mentálně postižení společně s asistenty. Zakladatel l'Arche Jean Vanier byl vyhlášen držitelem Templetonovy ceny za rok 2015.

s podezřelým jako se psem, na toho člověk nezapomene.“

A Tim Guénard se nabízené šance chopil. I když to neznamenal, že by se nějak zásadně změnil. Dál zůstává rváčem, výtržníkem – ale učí se, pracuje a boxuje. V boxu chce být opravdu

dobrý – bude se to hodit, až se mu jednou dostane do rukou otec...

Setkání s vírou

Za několik let má většinu toho, o co se snažil: několik titulů v boxu, slávu, svou partu, motorku, ženy. Jak sám říká: ▷

„Láska je mým posledním úderem. Dál už jdu po stezce pokoje.“

Tim Guénard

„Boha v té době nemám ve svém adresáři.“ Má pocit, že když Boha volal, nikdy nikdo z nebe nesestoupil, nepomohl. Zařadil si Boha mezi ty, „kteří nejsou na drátě“.

O to víc ho rozciluje, když jeden z jeho nových známých – jmenuje se Jean-Marie – mluví při každé příležitosti s nadšením o Bohu:

„Jean-Marie je podivný kluk. Dělá si v Compiègne kurz moderních zednických prací jako já. A hlavně se mu rozzáří oči, když mluví o Bohu – mluví o něm často, je to jeho záliba – jako kdyby si právě vykouřil jointa. Jednou se na dvoře kolem něj utvoří skupinka lidí. Jean-Marie s nakažlivým zápalem mluví opět o Pánu Bohu. Na všechny to zapůsobí. Rozčiluje mě, že mě ten kluk obírá o slávu, navíc takovým tématem.

Oslovím ho: „Tvrdíš, že Bůh přišel na zem kvůli ubožákům?“

S planoucím pohledem odpoví: „Ano...“

„Kvůli všem ubožákům?“

„Ano, kvůli všem ubožákům...“

„Kde byl včera, tvůj Pán Bůh?“

„...“

„Četls noviny?“

„...“

„Paní, která dostala čtrnáct ran nožem?“

A znásilněné, bité dítě? Kde byl v tu dobu tvůj Pán Bůh ubožáků? Na prázdninách na Baleárách?“

Vychutnám si, jak to na něj zapůsobí. Myslím, že mu zavřu zobák jednou provždy. Ale ne, povídá dál. Tvrdí, že každý je strašně moc milován Bohem, a to je ta Dobrá zpráva, a že on, jako křesťan, má povinnost šířit toto poselství lásky. Ujišťuje také, že Bůh pláče s plačícími a že jeho Kristus vzal na kříž na sebe všechno trápení. Každou zradu lidí. Skutkem šílené lásky. Jeho vzkříšením je nám přislíbeno věčné štěstí. A tak dál. A spoustu dalších nesrozumitelných řečí. Mluví z upřímného srdce, ten Jean-Marie. Když ho posloucháte, cítíte se všelijak. Leze mi na nervy a zároveň se mi zamlouvá, tenhle odvážný křesťan, který nenechá svého Pána Boha na holičkách. Který nezdrhne z arény, když do ní vypustí lvy námitek.“

Několik tisíc lidí – a žádná „mlata“

Když mu Jean-Marie vypráví, jak byl o víkendu na setkání křesťanů, pochodu čtyřech a půl tisíců mladých lidí, Tim se hned se zájmem ptá:

„A kolikrát na tý tvý akci byla mlata?“

„Mlata? Co to je mlata?“

„Pranice, rvačka, rozumíš?“

„Ani jedna, žádná mlata, žádná rvačka.“

Tomu Tim prostě nedokáže uvěřit. On chodí na „akce“, aby se pobavil a porval...

Seznámení s Archou

Ale čeká ho ještě větší šok. Po letech o tom vypráví:

„Znovu se ho na ten pochod vyptávám. Vysvětluje mi, že tam doprovázel handicapované. Ano, žije s handicapovanými. Han-di-ca-po-va-ný-mi! Počkat, ten chlap mi právě říká, zcela vážně, že maká

„Bůh používá naši minulost jako hnůj pro náš život. Aby nám pomohl růst.“

Tim Guénard

Foto: Flickr, Jochen Smolka (CC BY-NC-SA 2.0)

gratis pro debily, a navíc s nimi tráví své víkendy! Zmáčknu ho, chci o tom mimozemšťanovi vědět víc.“

A Jean-Marie Timovi vypráví, jak žije v domově Archy v Compiègne s desítkou mentálně postižených lidí. Vysvětluje, že Archa je dílo založené bývalým námořním důstojníkem Jeanem Vanierem. Tento muž se nedokázal dívat na to, jak společnost jedná v psychiatrických léčebnách s některými mentálně postiženými jako s živými mrtvolami. A dva takové si z ústavu vzal. Jmenují se Rafael a Filip. A myšlenka Jeana Vaniera zazářila a způsobila lavinový efekt. Od roku 1964 po celé Francii i v dalších zemích žijí mentálně postižení v komunitách společně s asistenty, kteří s nimi sdílejí svůj život. Vytvářejí jedno společenství sdílení a lásky...

Tim poslouchá a to, co slyší, mu připadá jako něco z jiného světa – jako by to bylo z Marsu. Zároveň ale nejasně cítí, že při slovech o sdílení a lásce se v něm rozeznívá struna, po jejímž tónu marně toužil po většinu svého života.

„... živočich nemůže nic změnit na svém naprogramovaném chování. Člověk však ano. Člověk má možnost změnit svůj osud k lepšímu nebo k horšímu. Já, syn alkoholika, opuštěné dítě, jsem ušetřil osudu ránu. Vzepřel jsem se genetice.“

Tim Guénard

Mám vše – ale chybí mi štěstí

Hlavou mu probíhají v rychlém sledu zvláštní myšlenky: „Získal jsem několik titulů v boxu a zápase. Všichni se tlačí kolem mě, lichotí mi, podporují mě. Nikdy jsem neměl tolik přátel. Kavárny, restaurace, diskotéky, všechno je pro mě zdarma. Díky mé prestiži se rozrostla moje patra. Odlesk mé slávy dopadá i na ně. Přezdívací mně Bordelník nebo Ošukanec. Bereme si to nejlepší, co má tento kraj v okruhu padesáti kilometrů. Jsem kápo. Můj druhý sen se uskutečnil.

Ale nejsem šťastný. Nevím proč...“ – tato citace je podobně jako ostatní citace vzata přímo z jeho vlastní knihy (viz prameny a upoutávka za tímto článkem; některé citace jsou zkráceny).

Nový začátek a podobenství o hnoji

Setkání s Jeanem-Mariem a s Archou je pro Tima Guénarda začátek něčeho úplně nového, dosud netušeného. Nebyl to nějaký prudký zlom – spíš šlo o proces, který trval řadu let. Jde o cestu, ▷

Tim Guénard přednášel jako host na prestižním semináři Université Hommes-Entreprises 2009

na kterou se vydal jen postupně a která i potom zahrnovala řadu dalších uklouznutí a pádů... Ale jak dnes říká, když se setkává s mladými lidmi a vypráví jim o svém životě a svém obrácení, i tento „hnůj života“ má svůj význam:

„Potkal jsem tisíce mladých, ve školách, ve vězeních, na stadionech... Vyprávím jim své oblíbené podobenství, které mi dal sám život – o hnoji.

Když chceme pěstovat na zahradě krásné květiny, potřebujeme hnůj. Tím je naše minulost. Bůh ji používá, aby nám pomohl růst. Když z koňského zadku vyjde koblih, je příliš teplý, příliš kyselý, příliš těžký. Smrdí, oškliví se nám. Kdybys ho hned rozházela na kytky a zasetá semena, spálil by je a zavalil. Hnůj se musí nechat odpočinout, uschnout, pomalu rozložit. Pak dá vyrůst těm nejkrásnějším květům.

Nemůžeme být dnes, aniž bychom byli včera.

Bůh používá naši minulost jako hnůj pro náš život. Aby nám pomohl růst. Ať jsi kdokoliv, ať máš jakékoliv zranění a jakoukoliv minulost, nikdy nezapomeň, i přes tvé bolavé vzpomínky, že na tebe čeká věčnost plná lásky.“

Jedním z nejtěžších kroků bylo pro Tima Guénarda odpustit svému vlastnímu otci. S pomocí jednoho katolického kněze, který ho na jeho nové cestě doprovází, dokáže i to.

Velký dům poblíž Lurd

Dnes žije Tim Guénard se svou manželkou Martinou a čtyřmi dětmi v horách poblíž Lurd – světoznámého francouzského poutního místa, kde se dodnes děje velké množství zázračných uzdravení. Ve svém velkém domě přijímá mladé lidi, kteří se ocitli v nějakých nesnázích nebo hledají další směr svého života. Na nějaký čas jim poskytuje útočiště a podporu. Věnuje se také přednáškové činnosti. Svědčí o uzdravení své duše.

V knize *V ringu s Bohem*, ve které vypráví svůj téměř neuvěřitelný příběh, říká:

„Dlouhá léta mě při životě držela touha po pomstě. Ve vězení mé nenávisti mě navštívili lidé, v nichž přebývá láska a pomohli mému nitru pokleknout (byli to lidé ze společenství Archa – pozn. redakce). Těmto lidem, které naše společnost odvrhuje, polámaným, zkrouceným, postiženým, „nenormálními“, vdě-

čím za svůj život. A za úžasnou lekcí lásky. Jim věnuji tuto knihu. Díky nim jsem se znovu narodil. Toto nečekané setkání s Láskou převrátilo celý můj život naruby.“

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

Prameny:

Guénard, Tim. *V ringu s Bohem. Příběh obrácení slavného boxera*. Karmelitánské nakladatelství; Kostelní Vydří, 2011.)

wikipedia.org

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Existuje nadpřirozené Boží působení na duševní síly, které předchází svobodnému rozhodnutí vůle. [De fide]

Existuje nadpřirozené Boží působení, které je současné se svobodnou činností lidské vůle. [De fide]

Bůh chce spásu všech lidí i přes skutečnost dědičné viny a pádu do hříchu. [Sent. fidei prox.]

Bůh dává všem věřícím hříšníkům dostatečnou milost k obrácení. [Sent. comm.]

Bůh dává všem, kteří nevěří bez vlastní viny, dostatečnou milost k dosažení spásy. [Sent. cert.]

Lidská vůle zůstává i pod vlivem účinné milosti svobodnou. [De fide]

Srov. *Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.*

Foto: Flickr, pavel hadzinski (CC BY-NC-ND 2.0)

Láska větší než hříchy

Když byl moravský rodák svatý Klement Maria Hofbauer (1751–1820) ještě malým chlapcem a viděl husary v pestrých uniformách, oznamoval všem, že bude husarem. Ale pak se stal náhodným svědkem vraždy Roma a jeho čistá duše tím byla velmi otřesena.

Utíkal za knězem a ten mu vyprávěl o Pánu Ježíši, který přišel, aby zachraňoval a uzdravoval: „Víš, tam kde lidé neznají Spasitele, vládne noc, bída a hřích. Tvoje duše se rozstonala, pro-

tože jsi dnes poprvé uviděl velikost zloby a bolesti světa. I kněz to vidí a trápí se. Ale pak jde a dívá se, kam by mohl vhodit aspoň jiskřičku Boží lásky, kterou Ježíši přinesl lidem. Až bude na světě láska větší než hříchy, pak teprve skončí bída a zloba. Pomáhej i ty, aby se to stalo co nejdřív.“

A budoucí světec si tenkrát řekl: „Nebudu husarem, budu knězem.“

Když tedy i my vidíme nějaké zlo – rozvrat rodiny, člověka propadlého

Neměli bychom propadat neplodné lítosti.

alkoholu, znehodnocení čisté lásky, zabití nenarozeného dítěte, nespravedlnost, odklon společnosti od Boha – neměli bychom propadat neplodné lítosti, ale i přes bolest, kterou v nás takové utrpení vyvolává, zůstat pevně s Ježíšem a snažit se svým osobním životem přispívat k tomu, aby se neutěšený stav světa měnil.

Mons. Jiří Mikulášek („Kde by se vzalo to dobro?“, Brno, Cesta, 1999) ■

... vidí a trápí se. Ale pak jde a dívá se, kam by mohl vhodit aspoň jiskřičku Boží lásky, kterou Ježíš přinesl lidem.

Salesiánky – Dcery Panny Marie Pomocnice (FMA)

Jsme řeholní společnost Bohu zasvěcených žen a patříme do široké salesiánské rodiny. Žijeme v komunitách a skládáme sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Našimi zakladateli jsou sv. Jan Bosko a sv. Marie Dominika Mazzarellová, kteří žili v 19. století v Itálii. Naším hlavním posláním je výchova mládeže. Životním ideálem sester je následovat Krista a sloužit mu výchovnou prací a modlitbou. Tato výchovná činnost se řídí tzv. „preventivním systémem“, který je založen na principu předcházení zlu a motivací k dobru prostřednictvím rozumu, laskavosti a náboženství. Salesiánská výchova vede mladého člověka k lidské a křesťanské zralosti (být dobrým křesťanem a čestným občanem). Pomáhá mu přijmout zodpovědnost za vlastní růst, osvojit si schopnost kritického úsudku, svobodného rozhodování, schopnost vyjít ze sebe a věnovat se službě druhým. Směřuje k respektu a přijetí lidských a křesťanských hodnot.

Dnes žijí sestry v 93 zemích světa, v České republice máme šest komunit. V Praze provozujeme Dvouletou katolickou střední školu s domovem mládeže, Církevní mateřskou školu Laura, v Ostravě a v Plzni střediska mládeže a v Hradci Králové Salesiánský dům mladých, který poskytuje ubytování studentkám. Dále spolupracujeme ve střediscích mládeže a farnostech salesiánů, učíme ve školách, věnujeme se katechezím a doprovázení mladých na cestě povolání.

Další informace a kontakty najdete na našich webových stránkách www.fma.cz.

Foto: archiv FMA

Co je (a co není) modlitba

„Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otcí.

A začkoli budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním.“ Ježíš Kristus (Jan 14,12–14)

Modlitba manažera

Byl jednou jeden úspěšný manažer. Denní čas mu určovaly hodinky, satelitní telefon a počítač. Nesměl ztratit ani vteřinu.

Jednoho dne měl sjednanou schůzku v honosném sídle právnické kanceláře. Luxusní budova se bohužel nacházela ve středu města a zaneprázdněný mana-

žer si pozdě uvědomil, že zapomněl počítat s hustým provozem.

Přesto v určenou dobu dorazil do centra a začal hledat místo na parkování. Nic. Každý centimetr byl obsazený auty. Zkoušel objet širší okruh. Všude všechno plné. Tu ho přepadla úzkost a začal se modlit: „Pane, prosím, pomoz mi, hrozně tě teď potřebuji. Dej, abych našel místo na zaparkování. Jestliže mě vyslyšíš, slibuji, že budu chodit každou neděli na mši.“

Foto: Flickr, Symbic (CC BY-SA 2.0)

Modlitba je tou nejvážnější a největší revolucí, kterou lidská bytost může vykonat: vstoupit do kontaktu se Stvořitelem, s nesmírným a všemohoucím Bohem...

... neexistuje zde střední cesta: buď je to pravda, nebo je to jen klam, iluze, kolosální lež.

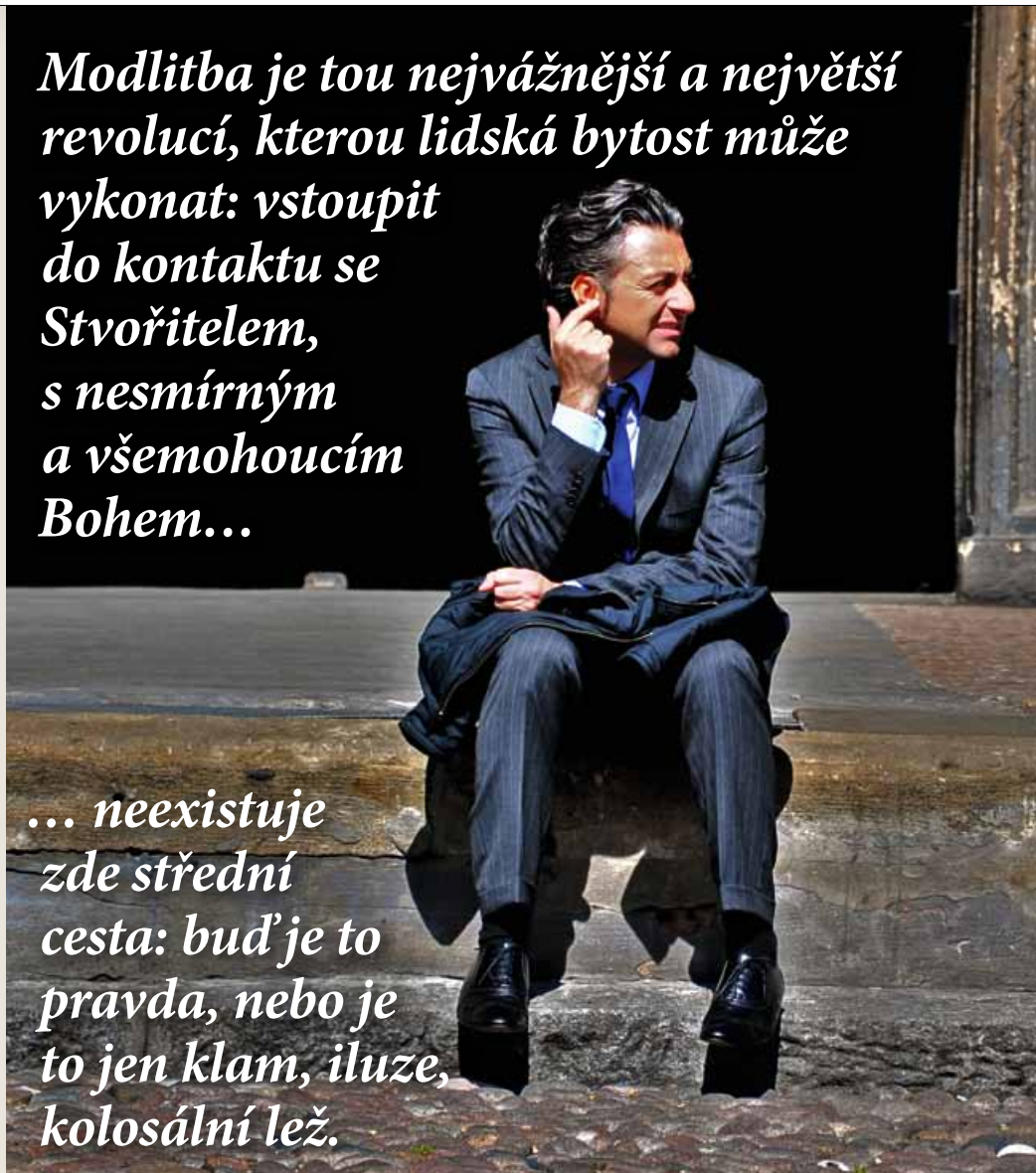

Foto: Flickr, DarkB4Dawn (CC BY-NC-ND 2.0)

Udělal ještě jeden okruh. Nic. Ani špendlík by nepropadl.

Začal se modlit intenzivněji: „Pane, nemohu na tuto schůzku přijít pozdě. Jestli mi uvolníš jedno místo pro moje auto, budu chodit ke zpovědi třeba každý týden a nikdy nevynechám večerní modlitbu.“

Stále se modlil, pomalu řídil a sledoval pohyb v ulicích: „Pane, prosím tě, jde mi o život; jestli mi dáš nalézt jedno místo pro auto, budu každý den číst evangelium a možná se zapíšu i na katechismus.“

V tom okamžiku tři metry před ním jedno auto odjelo.

Manažer si s ulehčením oddechl a zakončil svou prosbu: „Pane, nenech se rušit. Zrovna jsem našel místo.“

Všichni se „modlí“ – ale je to opravdu modlitba?

Všichni se modlí, dokonce i fotbalisté před zápasem; pacienti v nemocnici před chirurgickou operací, studenti před zkouš-

kou. Jejich modlitba však obvykle skutečnou modlitbou není. Podobá se spíš zažehnavacímu rituálu. Existuje jeden velmi názorný židovský příběh:

Dva rabíni

Dva rabíni spolu večerí. Jsou to přátelé a hovoří o všem možném; až do pozdní noci diskutují o existenci Boží. Nakonec dojdou k závěru, že Bůh není. Jdou spát...

Ráno se jeden z nich probudí a hledá svého přítele po domě. Nikde nikdo. Vyjde ven a najde ho, jak v zahradě poctivě recituje ranní modlitbu.

Překvapen se ptá: „Co to děláš?“ „Vždyť vidíš, modlím se ranní modlitby...“

„Jsem ohromen! Vždyť jsme skoro celou noc diskutovali a nakonec jsme dospěli k tomu, že Bůh neexistuje. No a ty se tu teď modlíš ranní modlitby?“

„No dovol, a co s tím má Bůh společného?“ zní prostá odpověď. ▶

Foto: Flickr, vincen-t (CC BY-NC-SA 2.0)

Foto: Flickr, melodramababs (CC BY-NC-ND 2.0)

Intimní komunikace s Bohem

Modlitba je prubířský kámen víry. Není zaříkavacím rituálem ani výrazem nějaké pověry. Modlitbou nazýváme skutečnou a intimní komunikaci s Bohem.

Modlitba je živoucím přijetím a kontaktem s Boží přítomností. Je tou nejdůležitější a největší revolucí, kterou lidská bytost může vykonat: vstoupit do kontaktu se Stvořitelem, s nesmírným a všemohoucím Bohem. Pokud se nic nepředstírá, neexistuje zde střední cesta: buď je to pravda, nebo je to jen klam, iluze, kolosální lež.

Dům dvou sester

Ježíš se modlí, jako když dýchá, často zcela sám: „Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil.“ (Mk 1,35)

Modlí se v samotě pouště nebo na hoře, dříve než začne jeho den, zaplněný davy lidí. Právě tehdy, kdy v jeho blízkosti není nikdo, kdo by jej rušil, se modlí v absolutní jistotě, že se přítomnost Boží stane silnější a zřejmější.

Toto plné ponoření se do intimity s Bohem se stává pohonnou látkou celého

*Okamžik
intimního setkání
s Bohem je tou
nejlepší částí dne.*

dne, kdy pak každá věc získá barvu i chuť přítomnosti Boží.

V jednom domě se Ježíšovi moc líbí: je to dům dvou sester, Marty a Marie. Odtud známe onu šokující větu „jen jednoho je

*„... znepokojuješ
se pro mnoho věcí.
Jen jednoho je
třeba.“*

(Lk 10,41n)

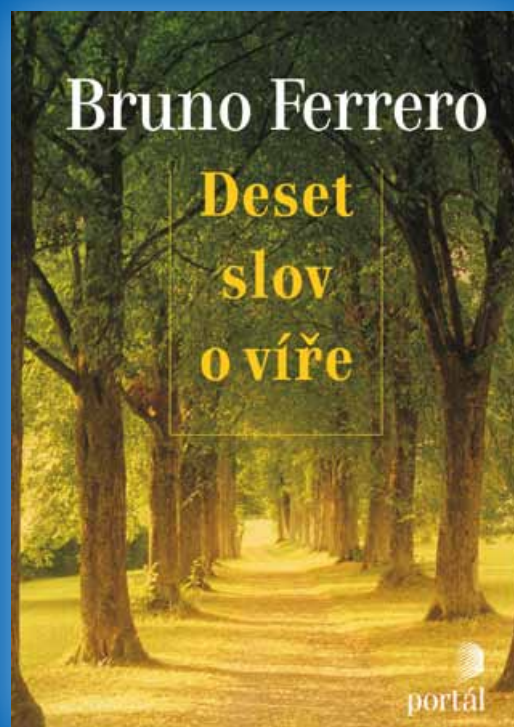
třeba“: „Když šel Ježíš s učedníky dál, vešel do jedné vesnice. Tam jej přijala do svého domu žena jménem Marta, která měla sestru Marii; ta si sedla k nohám Ježíšovým a poslouchala jeho slovo. Ale Marta měla plno práce, aby ho obsloužila. Přišla k němu a řekla: ‚Pane, nezáleží ti na tom, že mne má sestra nechala sloužit samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!‘ Pán jí odpověděl: ‚Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře. Vybrala si to, oč nepřijde.“ (Lk 10,38–42)

Okamžik intimního setkání s Bohem je tou nejlepší částí dne.

*Bruno Ferrero (titulky a perex redakce,
z knihy „Deset slov o víře“, Portál, Praha,
2011 – viz upoutávka na této straně) ■*

Deset dobrých důvodů pro to být křesťany (a katolíky)

– tak zní původní název knihy italského řeholního kněze salesiána Brunna Ferrery – v italštině *Dieci buoni motivi per essere cristiani (e cattolici)*. Knihu, která formou krátkých příběhů vysvětluje velmi poutavým a každému srozumitelným způsobem důležitě skutečnosti víry, vydalo nakladatelství Portál. Kniha je vhodná jako dárek prakticky pro kohokoliv. Český název knihy je *Deset slov o víře*. Možnost objednávek na <http://obchod.portal.cz> (184 stran, 224 Kč).

Židle

Foto: Flickr, Brother O'Mara (CC BY-NC-ND 2.0)

Jedna mystička 19. století po sobě zanechala tuto modlitbu: „Můj Pane, hvězdy září a oči milujících se zavírají. Každá milovaná je sama se svým milovaným. Já jsem zde sama s tebou!“ V křesťanské tradici existuje hésychastická modlitba, kterou bychom mohli definovat jako „spochinutí v Bohu“.

Jeden starý člověk těžce onemocněl. Jeho farář ho šel navštívit. Jakmile vstoupil do jeho pokoje, všiml si prázdné židle, podivným způsobem umístěné vedle lůžka nemocného. Zeptal se jej, k čemu ta židle slouží.

Muž mu se zesláblým úsměvem odpověděl: „Představuji si, že na té židli sedí Ježíš. Předtím, než jste vešel, jsme spolu hovořili... Po mnoho let mi přišlo velice

Pravidelná modlitba ničí domýšlivost.

Je snadné uvěřit, že to, co děláme, je mnohem důležitější než to, co jsme.

obtížné se modlit. Až jednou mi přítel vysvětlil, že modlitba spočívá v rozhovoru s Ježíšem. Tak si nyní Ježíše představuji sedícího na židli proti mně, mluvím na něj a naslouchám jeho odpovědím. Od té doby už s modlitbou žádné problémy nemám.“

O několik dní později přišla na faru dcera nemocného farářovi oznámit, že její otec zemřel.

Řekla: „Nechala jsem ho několik hodin samotného. Když jsem se vrátila do pokoje, našla jsem ho mrtvého s hlavou opřenou o prázdnou židli, kterou chtěl mít stále u svého lůžka.“

Modlit se samozřejmě znamená vynaložit čas, darovat čas Bohu. Modlitba není kratochvíle pro malé lidi.

Aniž jsme si to plně uvědomili, postupně jsme přijali názor, že konat je důležitější než se modlit.

Je možno hovořit o lásce, když zvoní zvony? (Pozn. redakce: na kostelích vyzvánějí zvony třikrát denně, ráno,

v poledne a večer a zvou k modlitbě.) Zdá se to divné, ale všichni zamilovaní přece mají malá dostaveníčka v přesnou dobu, malé obřady o přesně stanovených hodinách, které slouží k připomenutí a posílení citu.

Pravidelná modlitba ničí domýšlivost. Je snadné zaměnit dílo stvoření za vlastní práci. Je snadné uvěřit, že to, co děláme, je mnohem důležitější než to, co jsme. Je snadné zaměstnávat se svým vlastním růstem. Je snadné se podřídít tomuto světu, který vyžaduje výrobu a činnost, dokud nás výroba nepohltní a činnost nevyčerpá, takže nakonec ani nebudeme schopni si vzpomenout, proč jsme to vlastně všechno začali dělat.

Rituál modlitby je cvičením srdce. Není zátěží, nýbrž radostným tancem svobody, který nám říká, co vlastně doopravdy má cenu a co je tou jedinou nezbytnou věcí.

Bruno Ferrero (z knihy „Deset slov o víře“, Portál, Praha, 2011 – viz upoutávka na protější straně) ■

Různé cesty modlitby

Existují různé způsoby, jak se modlit? „Katechismus katolické církve pro mladé“ (YOUCAT) na tuto otázku odpovídá: Samozřejmě! A pak vysvětluje tři způsoby, které patří ke křesťanské tradici modlitby. A dodává, že všechny tři způsoby modlitby vyžadují soustředěnost srdce.

Křesťanská tradice uchovala tři způsoby (výrazové formy) modlitby: ústní modlitba, rozjímavá modlitba a vnitřní modlitba (viz KKC 2699, YOUCAT 500nn).¹

Co je to ústní modlitba?

Modlitba je v první řadě *pozvednutím srdce* k Bohu. A přece i Ježíš učil *modlit se slovy*. V modlitbě Otče náš nám předal dokonalou ústní modlitbu jako svůj odkaz, abychom věděli, jak se modlit.

Při modlitbě se nemáme pouze oddávat zbožným myšlenkám. Měli bychom *vyslovit* všechno, co máme na srdci, a přednést to Bohu jako náрек, prosbu, chválu a dík. Často právě velké ústní modlitby – žalmy a hymny z Písma svatého, Otče náš, Zdrávas, Maria – nás vedou ke skutečným obsahům modlitby a uvádějí nás do volné vnitřní modlitby.

Co je podstatou rozjímavé modlitby?

Podstatou rozjímavé modlitby je hledání a uvažování, které vychází z Božího slova v Písmu svatém nebo z obrazu. Jejich pomocí člověk pátrá po Boží vůli, znamení a přítomnosti.

Člověk nemůže „číst“ posvátné texty a obrazy tak, jako čte třeba v denním tisku o událostech, které se ho bezprostředně nedotýkají. Tyto texty a obrazy by měl rozjímat, tj. měl by pozvednout své srdce k Bohu a říci mu, že teď je zcela otevřen tomu, co mu Bůh chce sdělit prostřednictvím přečteného nebo viděného. Vedle Písma svatého existuje celá řada textů,

¹ Jde o *výrazové formy* modlitby. Liturgická a duchovní tradice Církve zná ještě jedno důležité dělení způsobů (*podstatné formy*) křesťanské modlitby: velebení a klanění, prosebná a přímluvná modlitba, modlitba díkyvdání, modlitba chvály (srov. YOUCAT 483, KKC 2625–2643)

Křesťanská tradice uchovala tři způsoby modlitby: ústní modlitba, rozjímavá modlitba a vnitřní modlitba.

Foto: Flickr, vyvalis (CC BY-NC 2.0)

Foto: Flickr, Rod Waddington (CC BY-SA 2.0)

*„Nepros o lehčí břemena,
ale o silnější záda!“
svatá Terezie z Ávily*

kteřé přivádějí k Bohu a jsou vhodné k meditaci a rozjímání.

Co je to vnitřní modlitba?

Vnitřní modlitba je láska, mlčení, naslouchání a bytí před Bohem.

Vnitřní modlitba vyžaduje čas, odhodlání a především čisté srdce. Je to prostý pohled na Boha v mlčení a lásce, je to pokorné, chudé sebeodevzdání tvora, který odložil všechny masky a celým srdcem hledá Boha. Vnitřní modlitba se také nazývá modlitbou srdce nebo kontemplací.

Není modlitba určitým druhem samomluvy?

Modlitba je osobním vztahem, přechází od já k ty, od sebestřednosti k radikální otevřenosti. Ten, kdo se skutečně modlí, zakouší, že Bůh promlouvá a že často mluví jinak, než bychom čekali a než bychom si přáli.

Ti, kteří mají hlubší zkušenosti s modlitbou, dosvědčují, že člověk často vstává od modlitby jiný, než jaký byl na jejím začátku. Někdy jsou naše očekávání splněna: smutný zakusí útěchu, sklесlý dostane novou sílu. Ale může se stát,

že by člověk rád zapomněl na těžkosti, a upadne do ještě větší úzkosti; rád by měl na chvíli pokoj, a je pověřen úkolem. Skutečné setkání s Bohem při modlitbě může rozmetat naše představy o Bohu i o modlitbě.

A co když modlitba nepomáhá?

Modlitba nepředpokládá prvoplánový úspěch, nýbrž Boží vůli a blízkost. Právě ve zdánlivém Božím mlčení se otvírá pozvání k dalšímu kroku – naprostému sebeodevzdání, k bezmezné víře, ▷

„Duši nesytí a neuspokojuje znalost mnoha věcí, nýbrž vnitřní nazírání a okoušení těchto věcí.“

svatý Ignác z Loyoly

*Křesťanství zná a má
v úctě celou řadu
různých meditačních
cvičení, avšak
odmítá praktiky,
které slibují kontakt
s Bohem či
s božským jen
jako výsledek
určité
meditační
techniky.*

Foto: Flickr, BaboMike (CC BY-NC 2.0)

věk má jeho prostřednictvím nalézt cestu k sobě a k Bohu. Křesťanství zná a má v úctě celou řadu různých meditačních cvičení, avšak odmítá praktiky, které slibují kontakt s Bohem či s božským jako výsledek určité meditační techniky.

Čeho může křesťan dosáhnout meditací?

V meditaci vyhledává křesťan ticho, aby mohl zakusit blízkost Boha a aby v jeho přítomnosti došel pokoje. Doufá, že hmatatelně zakusí jeho přítomnost jako **nezasloužený dar jeho milosti**. Neočekává ji ovšem jako **výsledek nějaké meditační techniky**.

Meditace může napomáhat růstu víry a posilovat zrání lidské osobnosti. Naopak meditační techniky, které slibují jistou zkušenost Boha, nebo dokonce duševní sjednocení s ním, jsou podvod. Mnozí lidé se vinou těchto klamných příslibů domnívají, že je Bůh opustil, protože nepocítují jeho přítomnost. Ale Boha nelze k něčemu nutit nějakými lidskými metodami. On se člověku sdílí, kdy a jak se mu zlíbí.

Proč je modlitba zápasem?

Mistři duchovního života všech dob líčí růst ve víře a lásce k Bohu jako zápas na život a na smrt. Bojištěm je lidské nitro. Zbraní křesťana je modlitba. Buď podlehneme vlastnímu sobectví a promarníme život v nicotnostech, nebo získáme Boha.

Ten, kdo se chce modlit, musí nejprve v sobě přemoci „bestii“. To, co dnes vnímáme jako frustraci a ztrátu smyslu života, nazývali staří pouštní otcové znechucení (*akedia*). Nechuť k Bohu přináší v duchovním životě velký problém. Také duch doby nespátuje v modlitbě nic smysluplného a plný diář jí neopouští ani chvíli času. Navíc je zapotřebí svádět boj s Pokušitelem, který podniká všechno možné, jen aby člověka odvedl od Boha. Kdyby Bůh nechtěl, abychom ho modlitbou dosáhli, ten boj bychom nikdy nevyhráli.

*Podle „YOUCAT, katechismu katolické církve pro mlade“ připravil
P. Marek Dunda ■*

YOUCAT můžete objednat na www.ikarmel.cz (301 stran, 200 Kč).

k nekonečnému očekávání. Ten, kdo se modlí, musí ponechat Bohu naprostou svobodu, aby promlouval, kdy bude chtít, a aby daroval, jak bude chtít.

Často vytýkáme: Modlil jsem se – a nic se nestalo. Možná se nemodlíme dost intenzivně. Jednou se svatý farář arský Jan Maria Vianney zeptal svého spolubratra, který si mu stěžoval na neúspěch: „Modlil ses, vzdychal jsi... – ale postil ses také a bděl jsi?“ Také nemůžeme prosit Boha o věci, které neprospívají ani nám, ani našim bližním. Svatá Terezie z Ávily kdysi prohlásila: „Nepros o lehčí břemena, ale o silnější záda!“

Co když při modlitbě nic necítíme, nebo dokonce máme vůči ní odpor?

Roztržitost při modlitbě, pocit vnitřní prázdnoty a vyprahlosti, ba dokonce odpor k modlitbě prožívá každý, kdo upřímně usiluje o opravdovou modlitbu. Věrně vytrvat v takových situacích je už modlitba.

Dokonce i svatá Terezie z Lisieux po dlouhou dobu nezakoušela nic z Boží

lásky. Krátce před smrtí ji navštívila její rodná sestra Celina. Všimla si, že si Terezie mne ruce. „Co to děláš? Měla by ses snažit usnout,“ mínila Celina. „Nemohu. Příliš trpím. Ale modlím se,“ odpověděla Terezie. „A co říkáš Ježíšovi?“ – „Nic mu neříkám. Miluji ho.“

Není modlitba útekem před skutečností?

Ten, kdo se modlí, neutíká před skutečností, spíše otevírá oči pro celou realitu. Přímo od Boha přijímá sílu dobře zvládnout všechny situace svého života. Modlitba je jako čerpací stanice, u které bezplatně čerpáme energii na ty nejdlejší cesty a nejkrásnější výzvy. Modlitba neodvádí člověka od skutečnosti, nýbrž uvádí ho do hloubi skutečnosti. Modlitba nás nepřipravuje o čas, naopak ho násobí a naplňuje smyslem.

Co je to meditace?

Slovo meditace pochází z latiny. *Meditatio* znamená směřovat ke středu, uvažovat. Meditace je duchovní cvičení, které praktikují různá náboženství a kultury. Člo-

**„Všechny potíže při modlitbě plynou z jediné příčiny: že se člověk modlí, jako by tu Bůh nebyl.“
svatá Terezie z Ávily**

*Duch doby nespatřuje
v modlitbě nic smysluplného
a plný diář jí neponechává
ani chvíli volného času.*

*Křesťané se už od prvních
dob modlili alespoň ráno,
před jídlem a večer.*

*Ten, kdo se nemodlí pravidelně, brzy se
přestane modlit docela.*

Foto: Flickr, Oatsandsugar (CC BY-NC-SA 2.0)

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Kdy se máme modlit?

Křesťané se už od prvních dob modlili alespoň ráno, před jídlem a večer. Ten, kdo se nemodlí pravidelně, brzy se přestane modlit docela.

Ten, kdo tvrdí, že někoho opravdu miluje, ale přitom by mu za celý den nedal žádné znamení lásky, nemiluje doopravdy. A stejné je to i s Bohem. Ten, kdo ho opravdu hledá, mu dá vždy alespoň na okamžik najevo svou touhu po jeho blízkosti a přátelství.

Ráno vstát a darovat Bohu celý den, poprosit ho o požehnání a pozvat ho do všech setkání a nesnáží! Děkovat mu, zvláště u jídla! V závěru dne vložit všechno do Božích rukou, poprosit ho za odpuštění a vyprosit od něho pokoj pro sebe i pro druhé. – Úžasný den plný znamení lásky vyslaných k Bohu.

Srov. Youcat. *Katechismus katolické církve pro mladé.*
Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Foto: sestra Gregorie

„Dokud žijeme, bojujeme, dokud bojujeme, je to znamení, že jsme nepodlehli a že v nás přebývá dobrý duch. A pokud tě smrt nezastihne jako vítěze, ať tě nalezne alespoň jako bojovníka.“ svatý Augustin

Bez ní to nejde!

Foto: Flickr, wiskymynamevamaraha (CC BY-NC 2.0)

ho velmi výrazně na mnoha místech Písma svatého. „Pověděl jim dále podobství, že je třeba stále se modlit a neochabovat.“ (Lk 18,1) „Bďte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ (Mt 26,41) „Dosud jste o nic neprosili ve jménu mém. Proste, a dostanete, aby se vaše radost naplnila.“ (Jan 16,24)

Každý člověk se musí modlit, protože každý potřebuje milost Pána Boha. A tu je možné přijmout jen skrze modlitbu. Měli bychom se modlit vždycky. Existují však tři zvláštní okolnosti, kdy bychom se měli modlit každopádně:

1. když jsme ve stavu hříchu;
2. v nebezpečí smrti;
3. v době pokušení.

Modlitba je pro nás potřebná k tomu, abychom mohli vytrvat v milosti a dosáhnout spásy. Svátý Tomáš tvrdí: Po křtu svatém je modlitba hlavním prostředkem k záchraně, jakoby druhým klíčem otevírajícím nám nebe. Ve chvíli křtu jsou nám odpuštěny hříchy. V životě však na nás přicházejí pokušení. Modlitba je nástrojem k jejich odražení a vítězství nad nimi.

Každý člověk je povinen prosit o dar vytrvání v dobrém až do konce. Svátý Augustin říká, „že tuto milost je možno získat díky modlitbě“.

Modlitba je tedy potřebná a nezbytná k záchraně. Všichni zavržení se dostali do pekla proto, že se nemodlili. Všichni svatí se posvětili skrze modlitbu. Bez modlitby není možné nejen dosáhnout k svatosti, ale dokonce ani nejnižšího stupně spravedlnosti a spasení. Podle sv. Jana Zlatoústého smrt duchovní či ztráta milosti posvěcující má své kořeny v zanedbání modlitby.

svatý Alfons Maria de Liguori („Via della salute“, překlad Stanislav Doležel) ■

Kniha „Via della salute“ („Cesta spásy“) zatím, nakolik je známo, česky nevyšla. Můžeme však doporučit jinou příručku svatého Alfonse Marii de Liguori: „Návod na dobrý život“. Vydal ji tiskový apoštolát A.M.I.M.S. ve Vranově nad Dyjí – viz objednávací kupon na str. 54 (96 stran, příspěvek na tisk 20 Kč).

„... beze mne nemůžete dělat nic.“

Jan 15,5

Nejlepšími učiteli jsou ti, kteří mají výborně zvládnutou teorii, umí ji dobře vysvětlit a přitom vynikají i v praxi. K takovým patří svatý Alfons Maria de Liguori.

Je učitelem Církve a hlavně sám se stal svatým...
O nutnosti modlitby říká:

Měli bychom být přesvědčeni, že nic dobrého nemůžeme vykonat bez milosti Boží. A zvláštní milosti dává většinou Pán jen těm, kteří o ně prosí. Sám Pán Ježíš k tomuto tématu říká: „Já jsem vinný

Kdo neprosí, nedostane.

kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic.“ (Jan 15,5) „Proto říkám: Proste, a dostanete; hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám!“ (Lk 11,9) Svátá Terezie říká: „Kdo Boha o nic neprosí, ten žádné milosti potřebné ke spáse a k dokonalosti neobdrží.“

Jsme zváni k modlitbě od prvního okamžiku, kdy toho začínáme být schopni. Není to ze strany Ježíše pouze rada, ale také nařízení a právo Boží. Nacházíme

„Know-how“ vítězů...

„Kdo se nemodlí, nepotřebuje, aby ho ďábel svedl z cesty. Vrhne se do pekla sám,“ řekla učitelka Církve sv. Terezie z Ávily. Zajímá vás, co dalšího říkají o modlitbě svatí – tedy ti, kteří už vyhráli v zápase o věčný život?

Ať každé vážné rozhodování projde nejprve modlitbou.
sv. Terezie z Ávily

Svatý – bez modlitby? Nevěřím v takovou svatost.
sv. Josemaría Escrivá

Plodem ticha je modlitba, plodem modlitby je víra, plodem víry je láska, plodem lásky je služba, plodem služby je pokoj.
bl. Matka Tereza z Kalkaty

Můžeme s Ježíšem mluvit jako bratr s bratrem, jako přítel s přítelem, a dokonce ještě lépe, protože se stává, že lidé nám nemohou rozumět, zatímco Ježíš rozumí každému z nás.
sv. Maxmilián Maria Kolbe

Modlitba – dokonce i moje – je všemocná.
sv. Josemaría Escrivá

Prostředek na pokoření satana, když v nás vzbuzuje nenávistné myšlenky vůči těm, kteří nám způsobují křivdu, je rychlá modlitba za ně. Tak zvítězí dobro nad zlem, takoví jsou svatí.
sv. Jan Maria Vianney

Žádná modlitba není pronesena naprázdno..., protože jestli nedostaneme to, o co prosíme, určitě dostaneme něco jiného.
sv. Maxmilián Maria Kolbe

Neklesejme na mysli v nebezpečnostech a těžkostech, modleme se s důvěrou a Bůh dá slíbenou pomoc tomu, kdo pracuje pro Jeho záležitosti.
sv. Jan Bosco

Chtěli bychom, aby už modlitba rychle skončila, protože máme své povinnosti, ale zapomínáme, že modlitba je právě tím nejdůležitějším, co máme na práci.
sv. Maxmilián Maria Kolbe

Když se modlíš, mluvíš k Bohu. Když čteš Písmo svaté, mluví k tobě Bůh.
sv. Augustin

Člověk se nemodlí, aby řekl Bohu, jak by to měl Bůh udělat, ale proto, aby mu Bůh řekl, jak by to měl udělat on.

sv. Augustin

Připravila Irena Brožová (podle knihy P. Marka Dundy „Řekli svatí a to platí“ – dva svazky vždy se 777 citáty svatých, vydal A.M.I.M.S., možno přečíst on-line na www.fatym.com nebo objednat v papírové formě na www.amims.net či pomocí kuponu na str. 54, doporučený příspěvek na tisk asi 20 Kč) ■

V klášterní kapli

**Robert H. Benson († 1914)
ve své knize „The Light Invisible“
(„Neviditelné světlo“) vypráví
tajupné příběhy a skrze ně
pomáhá porozumět ještě
tajupnějším duchovním
skutečnostem.**

Starý kněz mi začal pomalu vyprávět – jako by se postupně rozpomínal na jednotlivé detaily:

„Potichu jsem vešel do ztemnělé klášterní kaple. Nad oltářem se zvedal malý černobílý kříž a šest tenkých voskových svící. Vysoko nad nimi byl svatostánek zakrytý bílým průsvitným hedvábím. U něj se mihotalo malé červené světlo. Odříkal jsem několik modliteb a pak jsem si teprve všiml tmavého obrysu uprostřed prostoru před oltářem. Chvilí jsem nevěděl, co to je – a pak jsem zjistil, že je to řeholní sestra, na které teď byla řada, aby se přimlouvala za hříšníky – to je jedno z hlavních poslání tohoto kontemplativního řádu. Klečela zády ke mně, černý závoj jí nehybně spadal na ramena a splýval s jejím černým hábitem. Klečela bez sebemenšího pohybu a modlila se. Neměl jsem a stále ještě nemám ani ponětí o tom, kolik jí mohlo být let. Mohlo jí být dvacet nebo zrovna tak sedmdesát.

Když jsem tam tak klečel, začal jsem přemýšlet o jejím věku, jak dlouho je řeholnicí, za jak dlouho zemře, jestli je šťastná... – a obávám se, že jsem myslel více na ni než na Toho, který byl tak blízko ve svatostánku. Pak se mě zmocnil určitý hněv, když jsem začal porovnávat život šťastné dobré ženy ve světě s životem tohoto ubohého stvoření zavřeného celý život za zdmi kláštera. V duchu jsem si představil život matky s vyrůstajícími dětmi, zaneprázdněné prací v domácnosti, život provázený láskou jejího muže – i jak stárne a přechází z jednoho šťastného období do druhého, utěšující, pomáhající a usmiřující všechny, se kterými se setkává... Pomyslel jsem si: copak právě proto nebyly ženy, a muži také, stvořeni? A pak ten trpký život v klášteře – opuštěný a bez lásky – jako ty studené zdi. A i když existuje i určitá radost spojená s duchov-

ním životem, přece jen je kontemplativní život zbytečný a neplodný... Ano, říkal jsem si, aktivní duchovní život je člověku přiměřený, ale kontemplativní...? Život uzavřený v klášteře je ve své podstatě sobecký, přímo hříchem vůči společnosti. Jak může duše sloužit Bohu, když opustí svět, který On stvořil a miluje?“

„A tak,“ řekl kněz a znovu se ke mně obrátil, „jsem si ve své nevědomosti bláhově myslel, že ta žena, klečící přede mnou, je méně užitečná než já a že má slova, skutky a kázání dělají pro příchod Božího království více než její modlitby! A potom – potom ve chvíli, kdy jsem dosáhl nejvyššího stupně pošetilosti a pýchy, mi Bůh projevil svou dobrotu a dal mi trochu svého světla.

Nevím, jak to vysvětlit, ještě nikdy jsem to nevyjádřil slovy, ale jen tak pro sebe... – prostě jsem si uvědomil několik jasných faktů. Abych vám řekl, jaká fakta to byla, budu muset použít jazyk obrazů. Ale mějte na paměti, že to jsou jen pokusy vyjádřit to, co jsem vnímal.

Nejprve jsem si uvědomil, že mezi svatostánkem a tou ženou probíhá živé spojení. Možná si to můžete představit jako pás – transmisi, spojující dvě kola nějakého stroje, takže když se pohne jedno kolo, pohne se i druhé. Ať je tomu jakkoli, zde bylo toto pomyslné živé spojení.

Nyní jsem si všiml, že se něco ve svatostánku silně pohybuje. Něco uvnitř tlouklo jako ohromné Srdce a zdálo se, že vibrace vycházející z každého jeho pulsu rozechvívají celou zem. Nebo si to můžete představit jako pohyb v čisté hluboké nádrži, jejíž stěny se náhle silně zatřesou – bylo to jako pohyb kruhových vln křížujících sem a tam v rychlém chvění. Nebo si můžete myslet, že je to jako sotva patrný pohyb světla a stínu, který lze spatřit uvnitř doběla rozpálené pece.“

Tvář kněze se intenzivně pohybovala a ruce si nervózně pohrávaly. „Jak beznadějně je tohle všechno vyjádřit! Všechny tyto obrazy nejsou ani v nejmenším tím, co jsem skutečně vnímal. Jsou jen groteskní parafrázy duchovní skutečnosti, která mi byla odhalena.

A nyní jsem si uvědomil, že v srdci té ženy se odehrává něco podobného, ale nevěděl jsem, která ze sil je tou řídící. Nevěděl jsem, zda ta iniciativa a pohyb pramení ze svatostánku a přenáší se do sestřiny vůle, nebo zda ona svým skloněním se před svatostánkem uvedla do pohybu dosud dřímající obrovskou sílu. Zdálo se mi, že ty dvě vůle spolupracovaly, reagovaly na sebe navzájem. Ano, toto bude asi tím nejpravdivějším vyjádřením s ohledem na celé tajemství svobodné vůle, modlitby a milosti.

Ať tak či onak, spojení těch dvou se mi jevilo, jak jsem již řekl,

jako určitý druh nějakého spřaženého soustrojí, z něhož vycházelo nesmírné světlo nebo zvuky či pohyb.

A pak jsem si uvědomil ještě něco jiného.

Jednou jsem usnul v jednom z těch vlaků jezdících ze severu a probudil jsem se, až když jsme dojeli na konečnou. To poslední, co jsem viděl, než jsem usnul, byly tiché tmavnoucí lesy a pole. Byl to pro mě šok, když jsem se naráz probudil na rušném, jasně osvětleném železničním terminálu a pak projížděl přelidněnými ulicemi zalitými září lamp a výloh. Nyní jsem cítil něco podobného. Před chvílí jsem vdechoval klid kláštera, daleko od veškerého pohybu a aktivit; a nyní jako bych vstoupil přímo do centra rušného, spěchajícího života. Těžko mohu vyjádřit tyto pocity jasněji. Uvědomoval jsem si, že atmosféra kolem mě byla nasycena energií, mocné síly uváděly vše do pohybu a já jsem byl uprostřed víru toho všeho.

Nebo si to představte takto. Stalo se vám někdy, že jste musel čekat v nějaké kanceláři v londýnské City? Pokud ano,

pak víte, jak může někde být intenzivní klid a současně intenzivní činnost. V místnosti jsou tu a tam tiché postavy. Nebo tam může být jen jedna taková postava – velký finančník – sedí tam téměř nehybně. Přesto víte, že každý pohyb, který vyjde z této tiché místnosti, rozechvěje celý svět. Dokážete si představit, jak lidé rychle spěchají uposlechnout nebo odporovat, jak ve svých životech zažívají vzestupy a pády, jak se získávají nebo pozbývají nesmírné majetky, a to vše díky nepatrným pohybům muže sedícího klidně ve své kanceláři. A tak tomu bylo i zde. Vnímám jsem, že tato postava zde klečela přímo uprostřed reality světa a v něm působících sil. A pohybem své vůle a rtů směřovala duchovní osudy k věčnému životu. Z této poklidné kaple tryskaly paprsky duchovní síly, které se ztrácely v dálce, ohromující svou hojností a děsivé intenzitou v nich ukrytého žaru. Duše, ke kterým tyto paprsky dorazily, se znovu vzchopily a začaly opět zápasit. Dokonce i duše, které již v té chvíli opouštěly tělo, se po dotyku těmito paprsky proboujovaly ze smrti k životu a vyčerpané, ale zachráněné padaly k nohám svého Spasitele na druhém břehu smrti.

Jiní, kteří si již zvykli na mdlobu hříchu, se probouzeli a nespokojeně vrčeli

pokaždé, když je milosrdně popíchlly modlitby této chudé sestry.“

Kněz se nyní třásl vzrušením.

„Ano, ano,“ řekl, „ve své hloupé nevědomosti jsem si myslel, že můj život je aktivnější v Božím světě než ten její. Stejně tak by si malý provinční obchodník pobíhající neustále sem a tam za pultem mohl myslet, pokud by byl dostatečně velký hlupák, že jeho život je aktivnější a živější než život nějakého velkého ředitele sedícího za stolem v londýnské City. Víím, je to poněkud zjednodušené přirovnání, ale je jediné, které alespoň trošičku vyjadřuje to, co považuji za pravdivé. Předem mnou zde ležel můj bláhový a maličerný život, skládající se z bezduchých modliteb a námah a ze mdlých pokusů zacházet s dušemi lidí; život, který byl tak spokojený sám se sebou a tak sebestředný, jak byl vzdálený od skutečného proudu duchovního pohybu. A mezitím, pravděpodobně už léta, tato sestra namáhavě pracovala v tichu Boží milosti za těmito zdmi. Veškerý hluk světa, pronikající sotva slyšitelně do jejích uší, se vším nářkem lidí a národů, lidí, které svět považuje za důležité – všechno to k ní doléhalo jako hlasy dětí hrajících si venku na zablácené ulici. A skutečně – v porovnání s ní jsou všichni tito „důležití“ jen dětmi dělajícími bábovičky a hrajícími si „na obchod“ daleko od kanceláře velkého finančníka.“

Kněz se odmlčel a jeho tvář se opět uklidnila. Za chvíli znovu promluvil:

„Tedy toto považuji za intelektuální vizi,“ řekl. „Neviděl jsem žádné tvary, žádná zjevení, neslyšel jsem žádný zvuk. Mohu jen pomocí těchto obrazů vyjádřit to, co mi bylo odhaleno jako pravdivé v mé mysli. Při pohledu nazpět se mi skoro zdá, jako by vzduch v té kapli byl naplněn šumivým zvukem a zářivým oparem, jak proudy potřeb a milosti tekly jedním směrem tam a druhým nazpět. Ale samozřejmě víím, že bylo hluboké ticho a šero.“

V tu chvíli jsem pronesl hloupou otázku: „Pokud takto smýšlíte o kontemplativním životě, pak bych rád věděl, proč jste se sám pro něj nerozhodl.“

Kněz se na mne na chvíli zadíval: „Bylo by opravdu neuvážené, kdyby malý obchodník, který nemá žádné zvláštní schopnosti, chtěl soutěžit s Rothschildem.“

Robert H. Benson (redakčně upraveno, překlad Irena Němcová, nezkrácenou verzi příběhu najdete na www.milujte.se) ■

Každoroční červencová Katolická charismatická konference v Brně se pro mnohé stala již tradiční součástí dovolené. Loni se jí zúčastnilo 7500 účastníků. Pro děti je připraven samostatný program, který probíhá paralelně s programem pro dospělé, takže to může být i pěkná rodinná dovolená. Také vy jste srdečně zváni... Již dvakrát byl jedním z hostů brněnské Katolické charismatické konference Charles Whitehead, dříve manažer velké marketingové společnosti. Nyní se věnuje evangelizaci.

Bůh – otec

Na Katolické charismatické konferenci v Brně jsou vítány i rodiny s nejmenšími dětmi

Foto: 4xVít Kobza

Svou manželku Sue jsem poznal na vysoké škole. Seznámili jsme se v květnu a strávili jsme spolu hodně času. A tak v červnu Sue propadla u zkoušek. Nebyla to jen moje chyba... Ale fakt je, že já jsem zdárnému průběhu jejich zkoušek nepomohl.

Museli jsme zavolat jejím rodičům, abychom jim oznámili, že Sue zkoušky neudělala. Nechtěl jsem u toho být. Ale Sue mě prosila, abych při tom zůstal s ní. A tak zavolala. Mluvila s otcem. Slyšel jsem, jak mu říká, že neudělala zkoušky. A pak jsem slyšel, jak do telefonu říká: „Ano. – Ano. – Ano, tati. Jo, jasně...“

Pak mi podala telefon a řekla: „Teď by chtěl táta mluvit s tebou...“

Měl jsem strach. Vzal jsem telefon a slyším: „Ahoj, Charlesi... jsme se nikdy neviděli...“ A čekal jsem, že dodá: „... a také se nikdy nevidíme!“

Ale on řekl: „Moc se těším, až se příští měsíc setkáme.“

S velkou obavou v hlase povídám: „Ano, ano, taky se těším...“

A potom mi řekl úžasnou věc: „Prosil bych, abys pro mě něco udělal.“

„Cokoliv,“ odpověděl jsem.

„Chtěl bych,“ pokračoval, „abys vzal Sue dnes večer na večeři. Vezmi ji do nejdražší restaurace ve městě, kup šampaňské, kup něco opravdu drahého k jídlu – a potom mi pošli účet za to všechno.“

V tu chvíli jsem vůbec neměl slov. Říkám mu: „Ale víte, ona přece tu zkoušku neudělala...? Co teda budeme oslavovat?“

Řekl mi: „Charlesi, chci, abyste oslavovali to, že ji mám rád. A mám ji rád bez podmínek. Moje láska nezávisí na tom, jestli udělala zkoušky, nebo ne.“

Moje manželka Sue nemá vůbec žádný problém věřit v Boží lásku, protože ona ji vidí na svém otci. Byl určitě zklamaný, že zkoušky neudělala. Ale to nebylo to nejdůležitější... A stejně tak je to s naším vztahem k Bohu: je zklamaný, když jdeme špatnou cestou. Je zklamaný, když nevykonáme, k čemu nás povolal. Ale jeho láska k nám zůstává stejná.

Mám své děti rád, i když dělají naprosto šílené věci, a ony vědí, že za námi

Nemá problém věřit v Boží lásku, protože ji vidí na svém otci...

vždycky mohou přijít. Ať udělají cokoliv, stále je budeme mít rádi. A chci vám říct, jak ve svém životě můžeme překonat strach a jak můžeme Boží lásku dovolit, aby v nás rostla.

Polovina pravdy je zavádějící

Když jsem chodil do školy, učili jsme se hodně o Boží vznešenosti a svatosti. Hodně jsme slyšeli o tom, jak Bůh soudí. A já jsem se Boha bál. Myslel jsem si, že je na mě stále nahněvaný. Když chodily do školy moje děti, hodně slyšely o Bohu, který je milující a milosrdný. Učili je, že Bůh je jejich přítel, že je vždy přijímá, odpouští. To byl takový „správnáček“ Bůh. V obou těch obrazech je pravda. A současně **každý z těchto obrazů jednotlivě představuje nebezpečí!** Podle toho prvního obrazu bychom se mohli Boha bát, protože nás soudí. Ten druhý obraz nás svádí k tomu, že si můžeme dělat, co chceme, protože Bůh je náš kamarád. Nebezpečí prvního obrazu je, že nepoznáme Boží lásku. Nebezpečí toho druhého, že ztratíme jakýkoliv smysl pro hříchy.

Víme, že Bůh je láska. Čteme to v prvním Janově listu (1 Jan 4,8). A v 18. verši téže kapitoly slyšíme, že dokonalá láska vyháňá strach a že když se bojíme Boha, tak to znamená, že láska v nás nebyla dovedena k dokonalosti. Máme-li strach, problém je na naší straně, ne u Boha (viz příběh výše).

Charles Whitehead ■

(z Katolické charismatické konference Brno, redakčně upraveno)

Část programu konference je společná pro všechny, část je rozdělená podle zájmů či věku

**KATOLICKÁ
CHARISMATICKÁ
KONFERENCE**

Informace o každoroční
Charismatické konferenci
(program, přihlášky):

<http://konference.cho.cz>

ŽIL SKUTEČNĚ JEŽÍŠ KRISTUS?

Je život Ježíše Krista jen mýtus a ve skutečnosti nikdo takový vůbec nežil? Jsou lidé, kteří si to dodnes myslí.

Mnozí jen opakují, co slyšeli nebo co se před několika desetiletími učili ve škole...

A nebo je naopak pouhým nepodloženým mýtem přesvědčení, že Ježíš Kristus nikdy nežil? Zajímavé je, že poprvé se tvrzení, že Ježíš vůbec nežil, vyskytuje teprve před necelými dvěma sty lety! Přišel s ním Bruno Bauer ve své třísvazkové knize „Kritika evangelijních dějin synoptiků“, kterou vydal v letech 1841 až 1842 v Lipsku.

Už od prvního století po Kristu vytýkali nepřátelé křesťanům mnoho věcí: údajné neřesti, nenávisť k lidskému pokolení, dokonce i to, že zapálili město Řím (v roce 64 to na ně svedl císař Nero), že jedí na svých shromážděních lidské maso (to tvrdili ti, kteří slyšeli o Eucharistii – „o jedení Kristova těla a pití jeho krve“), že křesťané jsou ateisté (protože nevěří v římské bohy), že se Ježíš nenarodil z panny a že byl čarodějník (to tvrdili v Talmudu židé)... – ale nikdy jim nikdo nevytkl, že jejich zakladatel Ježíš Kristus je vymyšlená postava! O tom nikdy nepochybovali ani jejich nepřátelé.

Hrob Bruno Bauera, muže, který v roce 1841 jako první napsal, že Ježíš nežil

Stovky historických pramenů

Smrt a zmrtnýchvstání Ježíše Krista se datuje kolem roku 30. Z prvního a druhého křesťanského století existuje mnoho historických pramenů, které svědčí o jeho životě. Nejde jen o prameny pocházející z křesťanského prostředí – těch je nejvíce –, ale i o několik pramenů sepsaných pohany a také o svědectví zaznamenaná židovským historikem Josephem Flaviem.

Svědectví nejvýznamnějšího židovského historika

Máme štěstí, že nejvýznamnější starověký židovský historik Josephus Flavius se narodil v roce 37 – tedy jen několik let po smrti a zmrtnýchvstání Ježíše Krista. Ve svém rozsáhlém historickém díle *Židovské starožitnosti* sice popisuje celé dějiny Židů, ale doba, ve které žil Ježíš a apoštolové, mu byla velmi blízká. Díky

Křesťané měli od počátku mnoho nepřátel, ale žádný jim nikdy nevytýkal, že Kristus neexistoval! Až do 19. století...

šova příbuzného, který byl představeným první křesťanské církevní obce v Jeruzalémě:

„ALE TENTO MLADÝ ANÁŠ, O KTERÉM JSME JIŽ HOVOŘILI, KTERÝ SE UJAL VELEKNĚŽSTVÍ, BYL MUŽEM ODVÁŽNÉ POVAHY A VELMI OPOVÁŽLIVÝ – PATŘIL TAKÉ K SEKTĚ SADUCEJŮ, KTERÍ JSOU VELMI TVRDÍ PŘI SOUZENÍ NARUŠITELŮ ZÁKONA, VÍČ NEŽ OSTATNÍ ŽIDÉ, JAK JSME JIŽ VIDĚLI. KDYŽ TEDY ANÁŠ MĚL TUTO POZICI, MYSLEL SI, ŽE MÁ NYNÍ VHODNOU PŘÍLEŽITOST. FESTUS BYL MRTVÝ A ALBINUS BYL TEPRVE NA CESTĚ (PORCIUS FESTUS A LUCCEIUS ALBINUS BYLI NEJVYŠŠÍ ŘÍMŠTÍ PŘEDSTAVITELÉ V JERUZALÉMĚ – PROKURÁTOŘI V JUDSKU; ALBINUS VYSTRÍDAL FESTA V ÚŘADU PROKURÁTORA PRAVDĚPODOBĚ V ROCE 62 PO KRISTU A TAK JE TATO UDÁLOST POMĚRNĚ PŘESNĚ DATOVATELNÁ – POZN. REDAKCE). A TAK SHROMÁŽDIL VELERADU ZE SOUDCŮ A PŘIVEDL PŘED NĚ BRATRA JEŽÍŠE, KTERÝ BYL NAZÝVÁN KRISTUS, JEHO JMÉNO BYLO JAKUB, A NĚKTERÉ DALŠÍ. A KDYŽ JE OBŽALOVAL JAKO TY, KTERÍ PORUŠUJÍ ZÁKON, NECHAL JE UKAMENOVAT.“

(Židovské starožitnosti XX 9,1)

Je to jen stručná zmínka. Ale sama o sobě by stačila, abychom nemuseli pochybovat o historické existenci Ježíše Krista.

Na vysvětlenou je třeba ještě dodat, že označení bratr a sestra se používalo v židovském prostředí nejen pro sourozence, ale i pro bratrance a sestřenice, nebo i pro vzdálenější příbuzné – vzájemné označení pravnoučat, lidí kteří mají společnou prababičku a pradědečka.

Testimonium Flavianum

Ve spisu Josepha Flavia je však ještě jedno místo, kde píše o Ježíšovi. Bývá nazýváno *Testimonium Flavianum*, tj. Flaviovo svědectví:

V TÉ DOBĚ ŽIL JEŽÍŠ, MOUDRÝ ČLOVĚK, MŮŽEME-LI HO VŮBEC NAZÝVAT ČLOVĚKEM; KONAL TOTIŽ NEUVĚŘITELNÉ VĚCI A UČIL LIDI, KTERÍ S POTĚŠENÍM PŘIJÍMAJÍ PRAVDU. ZÍSKAL SI MNOHÉ Z ŽIDŮ A TAKÉ MNOHÉ Z POHANŮ. ON BYL TEN KRISTUS („KRISTUS“ V ŘEČTINĚ ZNAMENÁ TOTÉŽ CO V HEBREJŠTINĚ „MESIÁŠ“ – POZN. REDAKCE). A KDYŽ HO PILÁT NA RADU NAŠICH PŘEDNÍCH MUŽŮ ODSOUDIL NA KRÍŽ, TI, KTERÍ HO PRVNĚ MILOVALI, HO NEOPUSTILI. ZNOVU SE JIM TOTIŽ ZJEVIL TŘETÍHO DNE ŽIVÝ, TAK JAK O NĚM TUTO A TISÍC DALŠÍCH ÚŽASNÝCH VĚCÍ PŘEDPOVĚDĚLI BOŽÍ PROROCI. KĚMEN KŘEŠŤANŮ, TAK PO NĚM NAZVANÝCH, DODNES NEVYHYNUL.“

(Židovské starožitnosti XVIII 3,3)

Máme štěstí, že nejvýznamnější starověký židovský historik Josephus Flavius se narodil v roce 37 – tedy jen několik let po smrti a zmrtevýchvstání Ježíše Krista.

Busta židovského historika Josepha Flavia

Ten text je velmi zvláštní. Vypadá to totiž, jako by Josephus Flavius byl křesťanem – jako by snad sám věřil v Božství Ježíše Krista i v jeho zmrtevýchvstání. Jenže on křesťanem nebyl... To dosvědčuje i Origenes (185–256 po Kr.), jeden z významných křesťanských autorů. A nebo je to místo později nějak upravené? Někteří historikové se domnívali, že stačilo při opisování nepatrně změnit ▶

Josephu Flaviovi víme velmi přesně, jak vypadal v Ježíšově době Jeruzalém a jak se tehdy žilo v Judsku a v Galileji. Mimořádně podrobně píše o králi Herodovi, za jehož panování se Ježíš podle Matoušova evangelia narodil, píše i o Janu Křtiteli (viz článek na str. 37), o židovských velekněžích – o těch stejných, o kterých píší i evangelia, o Pilátovi... a také na dvou místech píše o Ježíšovi.

„Jakub, bratr Ježíše nazývaného Kristus“

Jednou ho pouze letmo zmíní, když hovoří o zabití Jakuba nazývaného křesťany „bratr Páně“ (srov. List sv. apoštola Pavla Galaťanům – Gal 1,19). Jde o Ježí-

Foto: Flickr, anthro_aya (CC BY-NC-SA 2.0)

Údaje z textů římských historiků a údaje z Nového zákona do sebe zapadají jako dílky jednoho velkého puzzle.

Tacitus potom popisuje způsoby mučení, jakému byli křesťané podrobeni – mimo jiné i noční zahradní slavnost, při které křesťané sloužili jako živé pochodně. Nero pro ni dal k dispozici své zahrady. Suetonius říká, že utrpení křesťanů začalo nakonec budit u lidu soucit. Tyto události se staly i námětem pro světoznámý, několikrát zfilmovaný historický román *Quo vadis*, který napsal nositel Nobelovy ceny za literaturu Henryk Sienkiewicz. Pro nás je však v tuto chvíli Tacitova zpráva důležitá jako jedno z nejstarších mimokřesťanských svědectví o Kristu, popraveném prokurátorem Pontiem Pilátem za vlády císaře Tiberia v Judsku.

několik slov a text „pokřesťanit“. Například místo „... kteří s potěšením přijímají pravdu“ (řecky *alethe*) napsat „... kteří s potěšením přijímají podivné věci“ (řecky *aethe*). Nemusel v tom být špatný úmysl. Prostě opisovač upravil text tak, jak mu z jeho křesťanského pohledu dával lépe smysl. Jenže nikdo nezmění všechny opisy, které kolují. Zůstane nějaká stopa...

V roce 1971 publikoval Shlomo Pines arabský text, který do té doby ušel pozornosti badatelů. Je to s největší pravděpodobností původní verze tohoto „Flaviova svědectví“. Nachází se v arabsky psané knize *Kitab al-`unvan (Universální dějiny)*. Sepsal je Agapios z Hierapole (arabským jménem Mahhub ibn Qustantin), křesťansko-arabský učenec, který žil v 10. století. V knize se píše:

„V TÉ DOBĚ BYL MOUDRÝ ČLOVĚK, KTERÝ BYL NAZÝVÁN JEŽÍŠ. ŽIL DOBRÝM ŽIVOTEM A BYL ZNÁMÝ SVÝMI CTNOSTMI A MĚL MNOHÉ Z ŽIDŮ A TAKÉ MNOHÉ Z JINÝCH NÁRODŮ ZA SVÉ UČEDNÍKY. PILÁT HO ODSOUDIL NA KŘÍŽ A K SMRTI. ALE TI, KTEŘÍ SE STALI JEHO UČEDNÍKY, SE SVÉHO UČEDNICTVÍ NEVZDALI A VYPRÁVĚLI, ŽE SE JIM ZJEVIL TŘETÍHO DNE PO SVÉ SMRTI A ŽE ŽIJE. A PODLE TOHO ŽE SNAD JE MESIÁŠEM, O KTERÉM PROROCI VYPRÁVĚLI ÚŽASNÉ VĚCI.“

(viz Shlomo Pines: *An Arabic version of the Testimonium Flavianum and its implications*. Israel Academy of Sciences and Humanities, Jerusalem, 1971)

Můžeme si být téměř jisti, že nyní známe původní text tzv. Flaviova svědectví. Fakta jsou v něm stejná, ale jsou vyjádřena s určitým odstupem – přesně takovým, jaký můžeme u židovského historika, který nikdy v Krista neuvěřil, předpokládat.

Tacitus: Původce toho jména je Kristus, který byl popraven...

Svědectví o Ježíši Kristu nám zanechalo i několik římských historiků. Jedním z nich je Cornelius Tacitus. Narodil se někdy kolem roku 55 po Kristu. Ve svém latinsky psaném díle *Anales (Letopisy)* píše o požáru Říma v roce 64 po Kristu a o tom, jak císař Nero, aby odvrátil pozornost od sebe, nastrčil jako žháře křesťany:

„SKRZE LIDSKOU POMOC, SKRZE DÁRKY CÍSAŘE, SKRZE OBĚTI NA USPOKOJENÍ BOHŮ SE NEDALA VYVRÁTIT ŠPATNÁ ZVĚST O TOM, ŽE POŽÁR BYL ZALOŽEN Z ROZKAZU. PROTO NERO, ABY VŠEMU UDĚLAL KONEC A UTÍŠIL ŘEČI, OBŽALOVAL JINÉ Z TOHOTO ZLOČINU, A TRESTAL JE NEJKRUTĚJŠÍMI MUKAMI – TY, KTEŘÍ BYLI KVŮLI SVÝM ZLOČINŮM LIDEM NENÁVIDĚNI A BYLI NAZÝVÁNI KŘEŠŤANÉ (V LATINSKÉM ORIGINÁLE *CHRISTIANOS*). PŮVODCE TOHO JMÉNA, KRISTUS, BYL ZA VLÁDY TIBERIOVY POPRAVEN PROKURÁTOREM PILÁTEM Z PONTIA. AČ NA OKAMŽIK POTLAČENA, POVĚRA TA VYBUCHLA S NOVOU SILOU, NEJEN V JUDSKU, ODKUD POCHÁZÍ, ALE I V ŘÍMĚ, KDE SE SBÍRÁ Z CELÉHO SVĚTA ZLO A OHAVNOST.“

(*Letopisy XV,44*)

Suetonius, vyhnání Židů z Říma a „Chrestos“

O pronásledování křesťanů v době Nerona píše i římský historik Gaius Suetonius Tranquillus. Narodil se kolem roku 70 po Kristu a zemřel někdy po roce 122. Jeho dílo *De vita Caesarum* (do češtiny překládané jako *Životopisy dvanácti císařů*) bylo velmi populární u císařského dvora. Když píše o pronásledování křesťanů v Neronově době, Ježíše Krista výslovně nezmiňuje:

„POTRESTÁNI BYLI KŘEŠŤANÉ (LATINSKY *CHRISTIANI*), ROD LIDÍ ODDANÝCH NOVÉ A ŠKODLIVÉ POVĚŘE.“
(*Životopisy dvanácti císařů; Nero 16*)

Důležité je však jeho svědectví o události, která se v Římě odehrála o patnáct let dříve v roce 49 po Kr. za vlády císaře Klaudia. Při té příležitosti Krista zmiňuje:

„ŽIDY, KTEŘÍ NA POPUD JAKÉHOŠI CHRESTA NEUSTÁLE PŮSOBILI NEPOKOJE, VYHNAL Z ŘÍMA.“
(*Životopisy dvanácti císařů; Klaudius 25,4*)

Pronásledování křesťanů za císaře Nerona, jak ho ztvárnil polský malíř Henryk Siemiradzki na obraze *Křesťanská Dirké* (1897)

Ale pak je zde velké množství křesťanských pramenů!

O vyhnání Židů z Říma se zmiňuje i Bible: „Potom Pavel odešel z Athén do Korinta. Tam se sešel s jedním Židem, jmenoval se Akvila a pocházel z Pontu. Se svou manželkou Priscillou přišel před krátkým časem z Itálie, protože Klaudius dal rozkaz, aby všichni Židé opustili Řím. (Skutky apoštolů 18,1n) To, že mezi Židy, kteří uvěřili v Krista, a mezi těmi, kteří v něj neuvěřili, vzni-

kaly v Římě spory, které působily nepokoje, nebylo nic zvláštního. Dle svědectví Skutků apoštolů podobné spory s křesťany vyvolávali Židé i jinde: v Soluni, v Beroi, v Korintě... Údaje z textů římských historiků a údaje z Nového zákona do sebe zapadají jako dílky jednoho velkého puzzle.

To, že Suetonius píše *Chrestos*, a ne *Christos*, nepřekvapí. Je to v důsledku takzvaného itacismu: řecká písmena *e* (epsilon) a *i* (ióta) se v poklasické době vyslovovala stejně. Je vidět, že Suetonius o Kristu mnoho nevěděl. Dokonce se zřejmě domníval, že ten Chrestos, kvůli kterému se Židé hádají, je v Římě...

Ze srovnání obou Suetoniových textů také plyne další zajímavý postřeh: v době „vyhnání Židů“ z Říma v roce 49 po Kristu,

tedy necelých dvacet let po smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista, Římané ještě nerozlišovali mezi Židy a křesťany. O patnáct let později v době požáru Říma v roce 64 je už brali jako samostatnou, od Židů oddělenou skupinu.

Plinius mladší: zpívají Kristu jako bohu

Císaři, máme problém! – Tak by se dal shrnout obsah dopisu, který roku 111 po Kristu napsal římský místodržitel v Bythínii (v části dnešního Turecka) nazývaný Plinius Mladší do Říma císaři Trajánovi. Píše, jak se v jeho provincii velké množství lidí obrátilo na křesťanství a žádá o rady, jak postupovat. Některé křesťany vyslyšel a nyní je charakterizuje slovy: ▶

Dobové busty římských císařů: Tiberius, Klaudius a Nero

Foto: Flickr, Charles Foster K (CC BY-NC-SA 2.0)

Foto: Flickr, Charles Foster K (CC BY-NC-SA 2.0)

K málo událostem starověku máme tolik pramenů, jako ke křesťanství a k osobě jeho zakladatele.

gelia, pocházející již z přelomu 1. a 2. století, starokřesťanský spis *Didaché* z konce 1. století a pak velké množství starokřesťanských spisů z druhého století... (některé z nich v českém překladu viz patrologie.fatym.com). I mezi spisy z konce 2. století je řada velmi zajímavých textů: například pět knih *Adversus haereses (Proti bludům)* od sv. Ireneje, biskupa v Lyonu, který v mládí naslouchal vyprávění sv. Polykarpa a ten znal osobně sv. Jana, nejmladšího z Ježíšových apoštolů...

Jen k málo událostem starověku máme tolik pramenů jako ke křesťanství a k osobě jeho zakladatele Ježíše Krista. Pro někoho to může znít velmi překvapivě, ale je to tak.

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

Prameny k dalšímu studiu:

Řecké, latinské a anglické texty děl antické literatury na www.perseus.tufts.edu

České překlady některých křesťanských děl 1. a 2. stol. na patrologie.fatym.com

de.wikipedia.org/wiki/Außerchristliche_antike_Quellen_zu_Jesus_von_Nazaret

en.wikipedia.org/wiki/Sources_for_the_historicity_of_Jesus

„TVRDILI VŠAK, ŽE CELÁ JEJICH VINA NEBO POMÝLENÍ BYLO POUZE V TOM, ŽE SE SCHÁZELI V URČITÝ DEN PŘED ÚSVITEM (JDE O NEDĚLI – POZN. REDAKCE), ZPÍVALI STŘÍDAVĚ PÍSEŇ K POCTĚ KRISTA JAKO BOHA A ZAVAZOVALI SE PŘÍSAHOU NE K NĚJAKÉMU ZLOČINU, ALE ŽE SE NEDOPUSTÍ KRÁDEŽÍ, LOUPEŽÍ ANI CIZOLOŽSTVÍ, ŽE DODRŽÍ DANÉ SLOVO A ŽE NEZAPROU MAJETEK JIM SVĚŘENÝ, AŽ BUDOU POŽÁDANI O JEHO VRÁCENÍ. POTOM SE PRÝ ROZCHÁZELI A OPĚT SE SHROMAŽDOVALI K POŽÍVÁNÍ POKRMU. ZCELA OBYČEJNÉHO A NEVINNÉHO.“

(Dopisy X,96 – celý dochovaný text dopisu Plinia Mladšího Trajánovi a také císařovu odpověď jsme otiskli v *Milujte se!* č. 19, str. 31n – on-line dostupné v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se)

Je to významné místo, nejstarší, které z dochovaných mimokřesťanských pramenů jednoznačně dokazuje, že v roce 111, tedy patnáct až dvacet let po smrti apoštola Jana, křesťané uctívali Krista jako Boha.

Další prameny hovoří...

Stručné zmínky, které mohou potvrzovat historičnost osoby Ježíše Krista, nacházíme i v dalších textech, které sepsali nekřesťanští autoři prvního a druhého sto-

letí: Thallus (kolem 55 po Kr.), Mara Bar Serapion (snad 1. nebo 2. stol.), Lukian z Samosaty (kolem 170 po Kr.).

Ale pak je zde velké množství křesťanských pramenů: 27 knih Nového zákona (nejstarší sepsána v roce 50 po Kristu, nejmladší nejpozději na počátku 2. století), dochovaný dopis čtvrtého papeže sv. Klementa, napsaný křesťanům do Korinta (90. léta 1. stol.), sedm dochovaných dopisů sv. Ignáce z Antiochie (rok 107 po Kr.), některá tzv. apokryfní evan-

„TREST ZA TO, CO UDĚLAL JANOVI, KTERÝ BYL NAZÝVÁN KŘTITEL“

Nejen o Ježíši Kristu, ale o mnoha dalších osobách, místech a událostech, o kterých čteme v Bibli, vypráví ve svém řecky psaném díle „Židovské starožitnosti“ nejvýznamnější starověký židovský historik Josephus Flavius. Narodil se v Jeruzalémě v roce 37 jako Josef ben Matitjahu. Ve dvaceti letech se přidal k farizejům (k nim patřil před svým obrácením i apoštol svatý Pavel). V roce 66 vypuklo v Jeruzalémě povstání Židů proti Římanům – takzvaná Židovská válka (66–73 po Kr). Josef byl pověřen velmi důležitým úkolem: měl vést obranu Galileje proti Římanům a byla to zřejmě i jeho vina, že se obrana nezdařila... Vzdal se Římanům a veliteli římských legií Vespasianovi předpověděl, že se stane císařem. Díky tomu nejen že zůstal naživu, ale když se jeho předpověď splnila, dostal od císaře Vespasiana vilu v Římě a veškeré zaopatření. Z „vděčnosti“ přijal jméno císařské rodiny Flaviů. Nic nenaznačuje, že by Josephus Flavius znal evangelia nebo některou z knih Nového zákona. A žádný z evangelistů nemohl znát jeho knihu „Židovské starožitnosti“ – byla sepsána v Římě v letech 93/94, tedy až po napsání evangelií. Přesto se evangelia a Josephovy „Židovské starožitnosti“ velmi zajímavým způsobem vzájemně doplňují a nezávisle potvrzují... To platí i v případě, když píše o Janu Křtiteli, známé novozákonní postavě.

Foto: Wikimedia Commons, Frank Vincentz (CC BY-SA 3.0)

Plánovaná druhá svatba a rozvod...

Ve vyprávění Josepha Flavia o událostech, které souvisí s životem a smrtí Jana Křtitele, nás nesmí zmást to, že několik synů a vnuků Heroda Velikého (to byl ten, v jehož době se Ježíš narodil a který nechal v Betlémě povraždit chlapce do stáří dvou let) neslo jméno Herodes. V našem příběhu vystupují dva jeho synové. Herodes Antipas – to je ten, který se oženil s Herodiadou, manželkou svého bratra Filipa. Druhým je právě tento Filip I. Herodes, původní manžel Herodiady, kterému ji Herodes Antipas „přebral“.

Josephus Flavius píše:

„V TÉ DOBĚ MĚLI ARETAS, KRÁL PETRY, A HERODES SPOR Z NÁSLEDUJÍCÍHO DŮVODU: TETRARCHA HERODES SE OŽENIL S ARETOVOU DCEROU A ŽIL S NÍ DLOUHO DOBU. ALE KDYŽ BYL V ŘÍMĚ, BYDLEL U HERODA, KTERÝ BYL JEHO BRATR – ALE NEMĚLI STEJNOU MATKU (TENTO HERODES SE NARODIL DCEŘI VELEKNĚZE ŠIMONA). ZDE SE ZAMILOVAL DO JEHO MANŽELKY HERODIADY. (...) KDYŽ SOUHLASILA, UDĚLALI DOHODU, ŽE ONA ZMĚNÍ BYDLENÍ A PŘIJDE ZA NÍM, JAKMILE SE ON VRÁTÍ Z ŘÍMA. KVŮLI TOMUTO SŇATKU SE MĚL TAKÉ ROZVĚST S ARETOVOU DCEROU.“

(Židovské starožitnosti XVIII 5,1,109n)

Právě tento sňatek s Herodiadou, manželkou bratra, vytýkal později Jan Křtitel Herodovi Antipovi podle toho, co víme z textu evangelií: „Herodes totiž dal Jana zatknout, spoutat a zavřít do vězení kvůli

Herodiadě, manželce svého bratra Filipa, protože si ji vzal za ženu. Jan říkal Herodovi: „Není dovoleno, abys měl za ženu manželku svého bratra!“ (Markovo evangelium – Mk 6,17n) ▷

Záminka k válce

Když celá věc vyšla na světlo, vypukla kvůli ní válka. Nebo přesněji, podle líčení Josepha Flavia se událost stala záminkou pro válku:

„ALE JEHO MANŽELKA (MANŽELKA HERODA ANTIPY – POZN. REDAKCE) SE DOVĚDĚLA O TĚTO DOHODĚ, DŘÍVE NEŽ JI O NÍ MOHL INFORMOVAT. POŽÁDALA HO, ABY JI POSLAL NA MACHERUS (PEVNOST NA VÝCHODNÍM POBŘEŽÍ MRTVÉHO MOŘE – POZN. REDAKCE), KTERÁ JE NA HRANICI MEZI ÚZEMÍM HERODOVÝM A ARETOVÝM. NEPROZRADILA MU, CO MÁ V ÚMYSLU. A TAK JI TAM HERODES POSLAL. NETUŠIL, ŽE SE JEHO MANŽELKA NĚCO DOZVĚDĚLA.

ONA UŽ PŘEDTÍM POSLALA ZPRÁVU NA MACHERUS. GENERÁL VOJSKA ARETY (JEJÍHO OTCE, KRÁLE PETRY – POZN. RED.) PRO NI PŘIPRAVIL VŠECHNY VĚCI POTŘEBNÉ NA CESTU. BRZY POTOM DORAZILA DO ARABIE. DOPROVÁZELO JI NĚKOLIK GENERÁLŮ, KTERÍ SI JI POSTUPNĚ PŘEDÁVALI. SETKALA SE S OTCEM A ŘEKLA MU O HERODOVÝCH ÚMYSLECH. ARETAS Z TOHO UDĚLAL HLAVNÍ DŮVOD NEPŘÁTELSTVÍ MEZI SEBOU A HERODEM – MĚL S NÍM ALE ROVNĚŽ SPORY O HRANICE POBLÍŽ GAMALY.

A TAK OBĚ STRANY POSTAVILY ARMÁDY PŘIPRAVENÉ K VÁLCE A POSLALY SVÉ GENERÁLY, ABY BOJOVALI. KDYŽ SE DALY DO BOJE, HERODOVA ARMÁDA BYLA ÚPLNĚ ZNIČENA DÍKY ZRADĚ NĚKTERÝCH DEZERTÉRŮ, KTERÍ SE PŘIPOJILI K ARETOVĚ ARMÁDĚ, AČKOLIV BYLI Z TETRARCHIE FILIPOVY, KTERÝ BYL HERODOVÝM SPOJENCEM.“

(*Židovské starožitnosti* XVIII 5,1,111nn)

Židé to považovali za trest

Josephus Flavius cituje mínění lidu, který prohru považoval za Boží odplatu – za to, jak se Herodes zachoval k Janovi:

„NĚKTERÍ ŽIDÉ SI MYSLELI, ŽE ZKÁZA HERODOVY ARMÁDY PŘIŠLA OD BOHA, A TO VELMI SPRÁVEDLIVĚ, JAKO TREST ZA TO, CO UDĚLAL JANOVÍ, KTERÝ BYL NAZÝVÁN KŘTITEL. PROTOŽE HERODES HO ZABIL. BYL TO DOBRÝ ČLOVĚK, KTERÝ PŘIKAZOVAL ŽIDŮM CTNOSTNÉ JEDNÁNÍ: JAK SPRÁVEDLNOST MEZI SEBOU NAVZÁJEM, TAK ZBOŽNOST VŮČI BOHU, A TAK ABY PŘIŠLI NECHAT SE POKŘTÍT. NEBOŤ JEN TAK, DLE JANOVA MÍNĚNÍ, BUDE KŘEST, KTERÝ UDĚLOVAL, PRO BOHA PŘIJATELNÝ. ZEJMÉNA POKUD HO NEBUDOU POUŽÍVAT JAKO PROSTŘEDEK K PROMINUTÍ HŘÍCHŮ, ALE SPÍŠE K OČIŠTĚNÍ SVÝCH TĚL. PŘEDPOKLÁDAL TOTIŽ, ŽE JEJICH DUŠE BYLY UŽ PŘEDTÍM OČIŠTĚNY SPRÁVEDLNOSTÍ.

MNOZÍ DALŠÍ K NĚMU PŘICHÁZELI V ZÁSTUPECH, PROTOŽE BYLI SILNĚ POHNUTI, KDYŽ SLYŠELI JEHO SLOVA. HERODES SE BÁL, ABY JAN SVŮJ VELKÝ VLIV, KTERÝ NA LIDI MĚL, NEPOUŽIL K TOMU, ABY JE OVLÁDL A VYVOLAL NĚJAKOU REBELII. ZDÁLO SE TOTIŽ, ŽE JSOU PŘIPRAVENI UDĚLAT VŠE, CO BY JIM PORADIL. MYSLEL SI, ŽE JE LEPŠÍ HO ZABÍT. TÍMTO ZPŮSOBEM CHTĚL PŘEDEJÍT ZNEUŽITÍ JANOVY MOCI. HERODES SI NECHTĚL ZPŮSOBIT PROBLÉMY TÍM, ŽE BY UŠETŘIL MUŽE, KTERÝ BY MOHL UDĚLAT NĚCO, ČEHO BY PAK PŘÍLIŠ POZDĚ LITOVAL.

PROTO BYL JAN KVŮLI HERODOVĚ PODEZŘÍVAVÉ POVAZE POSLÁN JAKO VĚZEŇ DO PEVNOSTI MACHERUS, O KTERÉ JSEM JIŽ HOVOŘIL. A BYL ZABIT. ŽIDÉ SE DOMNÍVALI, ŽE ZNIČENÍ JEHO ARMÁDY BYL TREST PRO HERODA A ZNAMENÍ BOŽÍ NELIBOSTI.“

(*Židovské starožitnosti* XVIII 5,1,116nn)

Evangelia a historický spis „Židovské starožitnosti“ se velmi zajímavým způsobem vzájemně doplňují – a potvrzují.

O bližších okolnostech smrti Jana Křtitele – jak si Herodiada prostřednictvím své krásné tančící dcery Salomé vyžádala Janovu hlavu na míse – se dozvídáme z Markova a Matoušova evangelia (Mk 6,14–29; Mt 14,1–12). A z evangelí se také dozvídáme podrobnosti o Janově kázání a působení u Jordánu.

Také zde se evangelia a historický spis *Židovské starožitnosti* velmi zajímavým způsobem vzájemně doplňují.

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

Prameny k dalšímu studiu:

Flavius Josephus, *Antiquitates Judaicae* (*Židovské starožitnosti*) v řečtině a angl. překladu na www.perseus.tufts.edu

<http://www.josephus.org/JohnTBaptist.htm>

Foto: Flickr, Michael J. Linden (CC BY-NC 2.0)

Za víru jsem se styděl a do náboženství bych chodil kanály

Za to, že jsem věřící, jsem se na základní škole styděl. Jednou se mi spolužáci posmívali, když se dozvěděli, že chodím ministrovat. Od té doby – a možná že i předtím – jsem se snažil, aby na to, že věřím v Boha, chodím do kostela, modlím se a chodím do náboženství, raději ani nepřišla řeč. Když jsem šel odpovědně do školy na náboženství, nejraději bych se plížil kanály... Měl jsem strach, že mě potká nějaký spolužák a zeptá se: „Kam jdeš?“ Lhát jsem nechtěl, říct, že jdu do náboženství, také ne, a tak jsem v takovém případě něco nesrozumitelně zamručel a rychle pryč... A pokud to šlo, tak jsem všechny známé cestou do náboženství velkým obloukem obešel. Nejlepší je prevence... To stejné, když jsme ve vestibulu školy čekali na pana faráře: raději jsem chodil až na poslední chvíli, abych to čekání omezil na minimum. Už tehdy mě velmi zaujala jedna spolužačka,

S překvapením jsem začal zjišťovat, že nevěřící o své nevěře neví skoro nic.

kteřá na otázku: „Na co tady čekáš?“ odpovídala bez jakýchkoliv problémů: „Na náboženství.“ A ještě ukazovala známým sešit do náboženství a velmi sebevědomě vysvětlovala nejen spolužákům, ale i učitelům, co zrovna probíráme. Byl jsem překvapený, že se jí nikdo neposmívá. Ale přesto jsem se raději tvářil, jako že k ní nepatřím... Z toho, že bych měl s někým mluvit o své víře, jsem měl velký strach.

Změna nastala po posledním ročníku základní školy. Nejen ministrantům, ale vůbec mládeži se v naší farnosti věnovali dva bratři – Miloš a Zdeněk. Oba měli vystudovanou matematiku a fyziku. A dokázali nám pravdy víry vysvětlit takovým způsobem, že jsem nejen věděl, co věříme, ale také proč. Jakou to má hlubší vnitřní logiku... Postupně jsem se naučil svou víru obhájit. A s překvapením jsem začal zjišťovat, že nevěřící o své nevěře neví skoro nic. Když učitelka tvrdila, že věda dokázala, že Bůh neexistuje, dokázal jsem se s nevinným výrazem ve tváři přihlásit a zeptat se, jakým způsobem to vědci dokázali. A když jsem měl ještě jednu či dvě doplňující otázky a pak se s otázkami přidali i nevěřící spolužáci, které začalo bavit upozorňovat na jasné nelogičnosti v její argumentaci, učitelka byla ráda, že už zvoní. Téma nám se spolužáky vydrželo ještě na několik přestávek.

Díky těm dvěma, Milošovi a Zdeňkovi, mi došlo, že ani ve věcech víry si člověk nevystačí jen s tím málem, co se naučil jako malé dítě – podobně jako s tím nevystačí v jiných oblastech života. Učit se potřebuje pořád. A zjistil jsem, že ten, kdo svou víru dobře zná, nemusí mít vůbec strach se o ní s druhými bavit. A nejde jen o to, že dokáže „odrazit“ posměváčky – a to tak, že se někdy na jejich účet ještě ostatní zasmějí – ale může pomoci i mnoha opravdu hledajícím. A těch je také hodně.

Pavel ■

„... buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností.“

1 Petr 3,15n

Všední den s islámem aneb Vánoce povolili

Foto: Flickr, ed_needs_a_bicycle (CC-BY-NC-SA 2.0)

Vladislav Rogozov je jedním z českých lékařů, kteří pracují ve Velké Británii. Říká: „... dostal jsem několik podnětů, abych uvedl nějaké osobní zážitky z probíhající islamizace.“ A dodává: „Stará dobrá Anglie umírá v přímém přenosu. Zdejší absurdita už dosáhla takových rozměrů, že jsme tu svědky třeba toho, jak státní inspekce trestá vynikající školu za to, že je příliš etnicky anglická, nebo třeba toho, jak se angličtí radní v anglickém městě zdráhají vyvěsit anglickou vlajku – jen proto, aby neurazili citění svých muslimských spoluobčanů. Je důležité šířit informace o dění v Anglii, protože jestli budeme jednou podobné věci zažívat i v České republice, nebude už cesty zpět.“

Anglie už jen na periferii

Na úvod jen řeknu, že jsme se sami před lety přestěhovali z centra Sheffieldu na předměstí, kde nežije muslimská populace. Vesnice a okraje města jsou totiž už jediným místem, kde je možné se s islámem denně nesečkat a kde je ještě možné zažít tradiční anglickou společnost. Místní hospůdky, hudební akce, fotbal – tam všude jako by se čas vrátil zpět před éru multikulturního šílenství. Je však jen otázkou času, kdy i tento svět navždy zmizí v multikulturním, či přesněji isla-

mizačním kotli. I kdybych o tomto faktu sebevíc přemýšlet nechtěl, **každý jednotlivý den v práci či ve městě mi zdejší realitu připomene** se silící naléhavostí.

Zde tedy uvádím několik postřehů, jak takový všední den s islámem vypadá. Tak rozhodně mě už například nezaskočí, jak často každý den v práci vyslovím jméno Mohamed nebo kolik zahalených žen kolem sebe zrovna vidím (zdravotnice, příbuzní, pacientky). Není výjimkou, že těch zahalených je v daném okamžiku více než prostovlasých. Pokud vejdu

do šatny a tam se zrovna některý kolega klaní na rozprostřeném ručníku s obrázkem Mekky, je to v pohodě, prostě dělám, že si ho nevnímám. Takový je prostě kolorit „moderní“ britské společnosti.

Mírný problém v každodenním životě ale už mohou představovat určitá praktická omezení. Tak například pokud si chce někdo objednat brzy ráno taxi a je zrovna ramadán, má smůlu. Dispečerka jen milým hlasem doporučí, ať si raději zajistí alternativní dopravu, protože všichni řidiči jsou muslimové a prostě nepracují. Nebo takový nákup v supermarketu. Pokud má někdo v košíku třeba slaninu a pivo, může se mu stát, že ho muslim u pokladny odmítne obsloužit. Takový zákazník pak musí vystát ještě jednu frontu, tentokrát k nemuslimskému pokladnímu.

Pákistán bez cestování

Jedním z mála pozitivních dopadů islamizace je, že se dají ušetřit čas i peníze za cestování. Když někdo kupříkladu touží po exotice a chce vidět, jak vypadá život třeba v takovém Pákistánu, vůbec

nemusí do žádného Pákistánu jezdit. Stačí se projet některou z muslimských čtvrtí tady. Vše je téměř identické – včetně lidí, kostýmů, obchodů, hudby, jídla, pořádku i bezpečnosti.

Pokud byste při takové poznávací jízdě poslouchali BBC 4, můžete si vyslechnout (stejně jako já před několika dny) příklad současné dramatické tvorby. Hlasatel dílo uvedl jako úsměvnou komedii z muslimského prostředí s názvem *Dokud nás džihád nerozdělí*. V této hře se moderní muslimská žena postupně dovtipí, že její snoubenec je terorista a rozmlouvá mu jeho plán odjet bojovat proti nevěřícím na Blízký východ. Přesvědčuje ho tedy, že džihád za práva muslimů prý lze vést i mírnějšími prostředky v jejich každodenním životě tady doma v Británii. No prostě komedie k popukání. Až mi z toho smíchu běhal mráz po zádech.

Pozadu v trendu smířování se s islamizací nezůstává ani televizní BBC (důsledek proislámské politiky a rostoucího počtu muslimských zaměstnanců). Zcela nedávno jsem tak večer sledoval pořad *Udělejte ze mě muslimku* (*Make me a Muslim*). V tomto svém původním pořadu BBC představuje portréty britských dívek, které konvertovaly k islámu. Každý měsíc zde totiž konvertuje k islámu několik set až tisíc bílých Britů, k islámu konvertovala například i švagrová bývalého premiéra Tonyho Blaira. I sama BBC proto zřejmě usoudila, že je potřeba britskou společnost na tento fakt připravovat, aby byla probíhající kulturní změna co nehladší.

V sheffeldské mešitě Madina Masjid

*... jako by stále doufali,
že se z toho zlého snu
probudí. Neprobudí.*

Foto: Flickr, Tommy N. Armansyah (CC BY-NC-ND 2.0)

**„Alláh akbar! Brzy budete
všichni vědět...“**

A mohu přihodit několik historek z práce. Před několika dny jsem sloužil na jednotce resuscitační péče. Jde o oddělení plné nejmodernějších přístrojů, kde se léčí ti nejvíce nemocní pacienti. Uprostřed rušného dne zazvonil u dveří oddělení zvonek, a jelikož jsem byl zrovna nejbliž, otevřel jsem. Za dveřmi stál bradatý muslim v hábitu. „Dobrý den. Máte u nás příbuzného?“ zeptal jsem se. „Ne,“ odpověděl muž bez pozdravu, „nemůžu najít mešitu, kde je tu nejbližší mešita?“ Když

**Anglie, jak jsme ji
znali, nám pomalu
umírá přímo
před očima.**

jsem mu řekl, že nevím, tak on na to, že ho to u nevěřícího nepřekvapuje a ať mu tedy rychle zavolám nějakého muslima. Tento požadavek jsem odmítl a rozloučil se. Než se před ním zavřely dveře, stačil ještě zavolat: „Alláh akbar! Brzy >

Foto: Flickr, Ian Halsey (CC BY-NC 2.0)

***Dle oficiální zprávy Národního
statistického úřadu bude islám
ve Velké Británii dominantním
náboženstvím již za dvacet let.***

Pohled na Sheffield

Foto: Flickr, Tim Green aka atoach (CC BY 2.0)

Foto: Flickr, Scotticus... (CC BY-ND 2.0)

budete všichni vědět, kde je nejbližší mešita. Alláh je veliký!“

Setkání s kolegou lékařem

V univerzitní knihovně jsem potkal kolegu z nemocnice. Povíдали jsme si o práci a potom přišla řeč i na politiku a na poslední události v Sýrii. Osmělil jsem se a zeptal se ho, co si myslí o krutosti islamistů. Úplně se rozohnil: „Ale vždyť oni přece nemají letadla. Jak se můžou bránit?! Kdyby na ně Amerika neútočila, nikoho by nepodřezávali, to je přeci jasný, ne?!“ – „Nevím, Mohammede. Mám trochu obavy, jak to všechno bude pokračovat...“ odpověděl jsem mu. „Ale to vůbec nemusíš! My to tady zanedlouho všechno převezmeme. A to bude pořádek, to uvidíš. Žádní opilci, žádná dekadence! Nakonec budete všichni rádi.“ Odmlčel jsem se: „Hmmm... a až to tady, jak říkáš, převezmete, budou pak muset všichni konvertovat na islám?“ – „Ale vůbec ne,“

A i pro rodinu to tak bude lepší. Ničeho se neboj, pomůžeme ti, budeš šťastný!“

Janet a její syn

To všechno jsou sice věci, které mě stále ještě poněkud zarazí, postupem času je však pomalu přestávám řešit. Tak to prostě je, Británie se stává islámskou zemí a já to nezměním. Daleko silněji a osobněji však vnímám dopady islamizace na životy konkrétních lidí, které znám. Uvedu namátkou několik příkladů (jména jsem pozměnil).

Tak třeba Janet, jedna z našich sestřiček, si mezi řečí posteskla, že její šestnáctiletý syn začal nedávno brát drogy. Dříve miloval sport, jeho muslimští spolužáci ho však kvůli tomu tak šikanovali, že sportování nechal. Janet si stěžovala ve škole, ale bezvýsledně. Nemůže prý vystupovat proti zájmům etnické menšiny (i když v tomhle případě muslimové tvořili ve třídě etnickou většinu). A za nějaký

čas její syn začal fetovat. Drogy prý dostává od pákistánských dealerů.

Do práce v čepici

Anestezioložka Ruth, moje kolegyně, mi nedávno vysvětlovala, proč jezdí do práce v čepici. Před lety ještě dojížděla na kole, ale jak v okolních čtvrtích přibývalo muslimů, necítila se bezpečně a začala jezdit autem. Pak se začala bát i v autě, protože na ni jako na nezahalenou ženu-řidičku sprostě pokřikovali. Proto teď jezdí v autě a ještě v čepici.

Naše sousedka Helen

Mladá policistka Helen, sousedka přes ulici, má zase jiný příběh. Jednou při silniční kontrole Helen zastavila rychle jedoucí auto. Řidičem byl muslim. Pokutu zaplatit odmítl a následně si na policistku stěžoval, že prý ho zastavila z rasových důvodů – šlo prý o šikanu, protože byl muslim. Nepomohla jí obhajoba, že byla tma a že nemohla vidět, kdo auto řídí, spolujezdci samozřejmě potvrdili řidičovu výpověď. Pokutu tedy nakonec musela platit Helen – za projev rasové nesnášenlivosti. Od policie se před časem rozhodla odejít.

Příliš anglická škola

Sanitář Martin mi vyprávěl o malém městečku Market Rasen, které leží na východ od Sheffieldu a kde má příbuzné. V měs-

tečku mají základní školu, kterou milují děti i rodiče. Minulý měsíc vydala státní školní inspekce (*Ofsted*) hodnotící zprávu, která potvrdila, že škola funguje výborně a dosahuje vynikajících učebních výsledků. Přesto inspekce odmítla dát škole celkové ohodnocení „vynikající“ a snížila ho na „dobrá“. A jaký tedy objevili nedostatek? Škola je prý příliš anglická a příliš bílá (chodí do ní totiž téměř výlučně bílé anglické děti). Slovy inspekce: „škola selhala v tom, že nezajistila, aby její žáci porozuměli kulturní různorodosti moderní britské společnosti a zakusili tak na sobě bezprostřední interakci se svými protějšky z odlišného etnického pozadí“. Martin mi říkal, jak jsou tam lidé zklamaní a bezradní. Nejsou žádní rasisté, škola si děti nevybírá dle barvy pleti nebo původu. Do jejich městečka však prostě zatím větší vlna přistěhovalců nedorazila. Co prý tedy mají dělat? Mají si tam rychle nějaké muslimy pořádit?

Vánoce ale zakázané (letos) nejsou

Do kostelíka stojícího na vršku v naší vesnici dojíždí farář Matthew. Je to prostý a moudrý člověk, bývalý ocelářský dělník. Když paní Thatcherová zavřela v osmdesátých letech v Sheffieldu ocelárny, překvalifikoval se na faráře a druhou půlku života tak tráví ve službě ve farnostech v okolí. Mluvili jsme spolu nedávno o Vánocích a tradicích. Mimo jiné mi řekl: „Víš, ale nemysli si, že to takové u nás bylo vždycky. Ulice bývaly plné lidí zpívajících koledy. To se ztrácí. To je všechno ta politická korektnost. Tu jsme dříve neměli...“ Pak mi vyprávěl, jak každým rokem ubývá vánočních tradic a křesťanských symbolů, protože tradiční Vánoce prý mohou urážet cítění muslimů (a mnoho muslimů už také proti slavení Vánoc veřejně protestovalo). Od připomínání Vánoc na pracovišti ustupuje i řada zaměstnavatelů, v některých čtvrtích lidé už nedávají do oken vánoční výzdobu. Často za tímto trendem stojí i sami horliví úředníci magistrátu, kteří dělají vše pro to, aby se nic nedotklo muslimského cítění. Jistou úlevou tak prý bylo, když sama Muslimská rada Británie (*The Muslim Council of Britain*) vydala prohlášení, že Vánoce nejsou zakázány a že všichni, kdo Vánoce chtějí slavit, si prý mohou normálně koupit stromeček i krocana. Rada pak vzkázala i muslimům, že by se neměli cítit slavením Vánoc uraženi, protože Ježíš byl přece prorok islámu. „Nevím však, jak to bude vypadat za dalších deset či dvacet

Foto: Flickr, Janer67 (CC BY-NC-ND 2.0)

Nechceme-li, aby naše kultura zanikla, zajímejme se, jak probíhá islamizace v zemích západní Evropy, cestujme, informujme se.

let,“ dodává ustaraně Matthew, „já už tu asi nebudu, ale co ti ostatní...“

Strach vyvěsit vlajku

Dalším symbolem, který se dotýká cítění muslimů je samotná anglická vlajka – kříž svatého Jiří. I sami někteří Angličané už mají obavy, že jejich národní vlajka by mohla být vnímána jako rasistický sym-

bol (vyvolává prý u muslimů nepříjemné vzpomínky na křížové výpravy). V některých obcích se dokonce zastupitelé rozhodli vlajku raději vůbec nevyvěšovat, aby se tak nedotkli cítění svých muslimských spoluobčanů. Ano, zdejší absurdita soužití s muslimy dosáhla takového stupně, že se (někteří) Angličané v Anglii obávají vyvěsit anglickou vlajku. ▶

Nový kolorit britských měst – slavnostní průvod na muslimské náboženské svátky

Vyvěšování anglické vlajky před radnicí v Sheffieldu, rok 2008

Foto: Flickr, incurable_hippie (CC BY-NC 2.0)

Sami by tomu před lety nevěřili...

Koho z místních by před lety napadlo, že něco takového budou zažívat ve své vlastní zemi? Neznám zde žádného Angličana, který by si takový vývoj přál. Nikdo z politiků se tu původních obyvatel nikdy neptal, jestli si přejí, aby se Británie stala islámskou zemí. A přesto se to děje. Dle oficiální zprávy Národního statistického úřadu (*The Office for National Statistics* – ONS) publikované dne 16. 5. 2013 bude islám ve Velké Británii dominantním náboženstvím již za dvacet let.

Poučme se z toho a zkusme nedopustit, aby se i z České republiky jednou stal islámský stát.

Strach a fráze

Místní lidé jsou zde jako opaření. Naprostá většina z nich se na veřejnosti bojí o muslimech otevřeně promluvit a od tématu

Multikulturní Velká Británie

Foto: Flickr, brmurray (CC BY-NC 2.0)

uhýbají nebo jen zmateně opakují naučené fráze o pozitivních dopadech multikulturalismu. Pokud se jich však zeptám v soukromí, mají naléhavou potřebu o nechtěné islamizaci své země diskutovat. I tak ale mluví jen polohlasem, zavírají dveře a ještě se rozhlíží, jestli nás někdo nesleduje. Celé to dění kolem sebe užasle sledují, jako by stále doufali, že se z toho zlého snu probudí. Neprobudí. Stará dobrá Anglie, tak jak jsme ji znali, nám totiž pomalu umírá přímo před očima.

Stejně jako tomu bylo kdysi v Anglii, tak i v České republice si dnes jen málokdo dokáže něco podobného představit. Kolik lidí si dnes připouští, že by se islám mohl podobně nezadržitelně šířit i v českých a moravských městech? Pokud však k tomuto problému zůstaneme lhostejní, tak se jednou šířit bude. Nechceme-li proto, aby naše kultura ve své současné podobě zanikla, zajímejme se o to, jak probíhá islamizace v zemích západní Evropy, cestujme, informujme se. Poučme se z toho a zkusme nedopustit, aby se i z České republiky jednou stal islámský stát.

Vladislav Rogozov ■
(autor je český lékař, který pracuje ve Velké Británii – zkráceno, titulky a perex redakce)

Kompletní text:
<http://rogozov.bigblogger.lidovky.cz/c/438237/Vsedni-den-s-islamem-aneb-vanoce-letos-povolili.html>

Obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice (Mt 10,16)

Láska a dobrota ve vztahu k druhým není totéž co naivita. Křesťan má jednat správně a moudře – a ve své zemi má prosazovat správná a moudrá řešení. Co to znamená ve vztahu k problémům s přílivem přistěhovalců a islamizací Evropy?

Politolog Roman Joch, který je ředitelem Občanského institutu, zdůrazňuje, že je třeba rozlišovat dvě věci: azyl a imigraci.

Azyl pro pronásledované je povinnost

Pokud cizinec jakékoliv rasy či náboženství se sám dostane na naše území a požádá o azyl s tím, že v jeho vlasti mu za věci, které jsou u nás legální¹, hrozí perzekuce, ba smrt, započne se s ním azylové řízení, říká Roman Joch. A dodává: **Prokáže-li se, že tvrdí pravdu, získá právo azylu**, tj. ochranu České republiky, možnost trvalého pobytu u nás a pas, který mu umožní cestovat po světě. Toto právo azylu pro perzekvované – a opakují, jakéhokoliv náboženství – má být považováno za absolutní, neboť je projevem a symbolem našich nejlepších hodnot.

Jinou věcí je imigrace

Jinou věcí je ovšem imigrace – tj. vědomé rozhodnutí politické společnosti, které a jaké lidi přijmeme za naše budoucí spoluobčany, říká Roman Joch. Mluví přitom o lidech, kteří na našem území ještě nejsou, ale mají zájem tu žít. A zdůrazňuje: To my, nikoli oni, činíme tu volbu. Je to na nás. Mám za to, že tuto volbu máme činit rozvážně a vybrat si lidi, kteří naši společnost obohatí a zároveň nebudou vyvolávat větší problémy, než tady jsou. Jinými slovy, podle mne si máme vybrat lidi – naše příští spoluobčany –, kteří jsou maximálně kompatibilní...

A pak dodává to, co je vcelku samozřejmé: že nejlépe kompatibilní s naší kulturou založenou na židovsko-křesťanských kořenech jsou emigranti křesťané nebo židé – ať už jsou odkudkoliv. A že

Foto: Flickr, michael_swan (CC BY-ND 2.0)

Právo azylu pro perzekvované je projevem a symbolem našich nejlepších hodnot.

přesně na opačném konci stojí muslimové. Roman Joch o islámské společnosti říká: Není pochyb o tom, že mnozí muslimové, snad většina, jsou sympatičtí a přátelští lidé. Jenže problém je vždy v odhodlaných menšinách. A ty mezi muslimy jsou strašné. Z důvodů uvnitř islámu je Blízký východ peklem. A statisíce až miliony trpí. Příčina tohoto pekla však tkví uvnitř, nikoli vně islámu.

Roman Joch končí slovy: Peklo, kterým je Blízký východ, si nepouštějme sem.

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

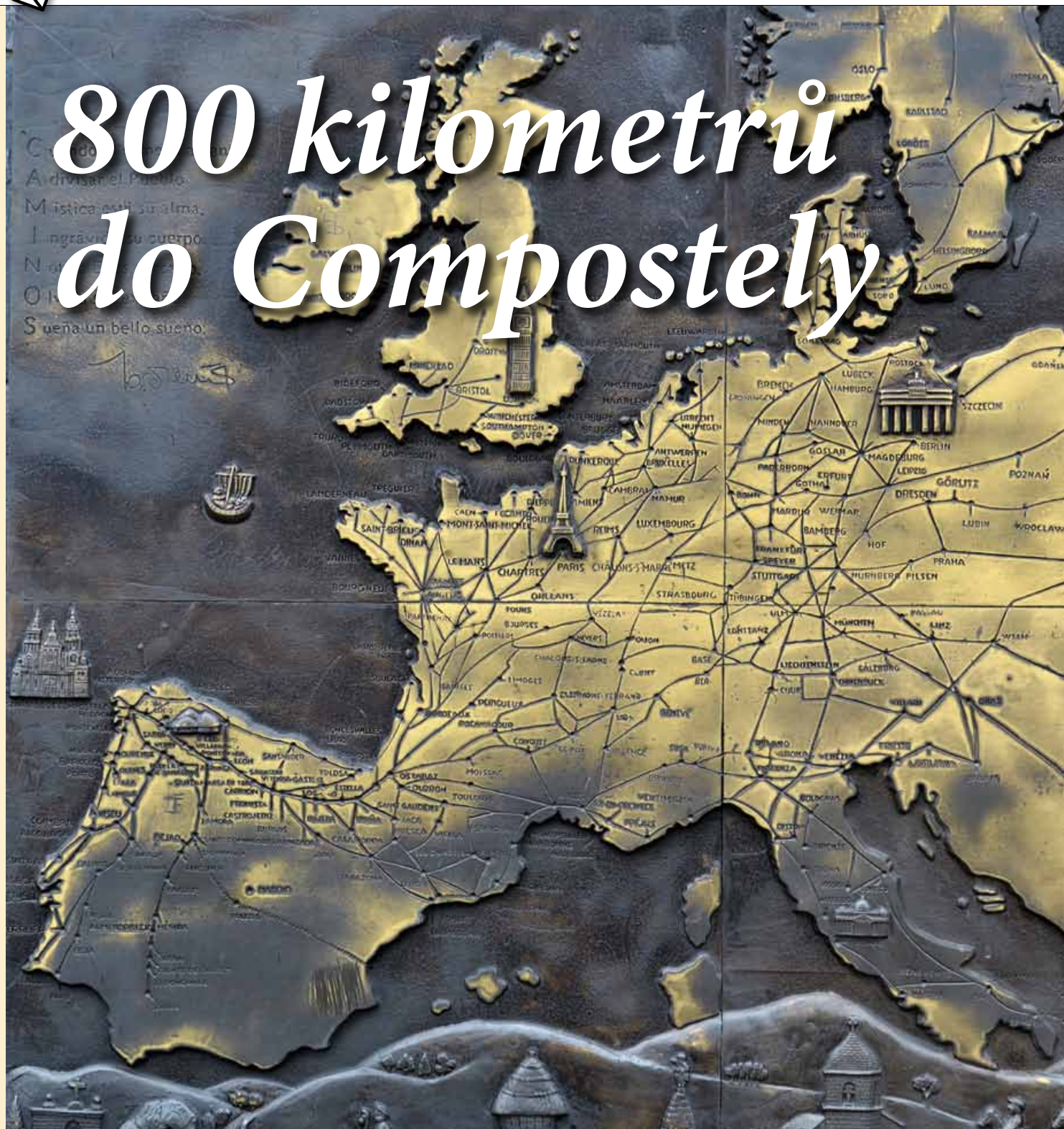
Poznámka: ¹ Může však nastat situace, kdy je nějaké jednání v naší zemi sice legální, ale není morální – zde je třeba, aby se křesťané zasazovali o změnu takového zákonodárství, nebo ještě lépe o to, aby takové situace, že dojde k rozporu mezi platnými zákony a morálním zákonem, vůbec nevznikaly – pozn. redakce.

Pramen:

Polemika Romana Jocha, Katolický týdeník 1/XXVI, str. 8

Jinou věcí je ovšem imigrace – tj. vědomé rozhodnutí, které lidi přijmeme za naše budoucí spoluobčany.

800 kilometrů do Compostely

Bronzová mapa svatojakubských cest

Cesta může být cíl...

Na světě jsou věci i okamžiky, které se nedají uchopit, pojmenovat. Stejně tak ani to, že jsem se na začátku roku 2012 rozhodl vyrazit na cestu, nemělo žádný konkrétní smysl nebo účel. Já osobně vím, že to můj andělek strážný mě ponoukal a šeptal: jdi, jdi.

El Camino de Santiago.
Primer itinerario cultural europeo
(Consejo de Europa)
Patrimonio cultural común europeo
(Comunidad Europea)
Patrimonio de la Humanidad
(Unesco)

Na pouť se můžeš vydat sám nebo s někým, cestou můžeš někoho potkat, povídat si...

... nebo můžeš být v tichu, se svými myšlenkami, s blízkými, s Ježíšem.

Foto: 4x Karel Procházka

Byl jsem na různých cestách už mnohokrát, a tak můžu potvrdit, co znám: „už cesta je cíl“ – prostě jen jít, dívat se kolem sebe, vidět sluníčko, co krouží okolo, pozorovat oblaka, stromy, cítit vůně a vítr, co tě pošťuchuje – už to je dost, aby byl člověk šťastný. Co víc si přát?

... ale zde jde o víc

Nicméně někde v koutku jsem věřil, že tahle cesta je něčím zvláštní. Ale těžko vám budu něco konkrétního povídat, je to totiž nesdělitelné: výsledek na konci cesty není vidět očima. Ale je cítit v srdci: ten klid a větší pokora a láska, která se během

cesty pozvolna usazuje v srdci. A ještě něco víc: Ježíš se totiž definitivně stal mým přítelem.

Tato cesta je nakažlivá, máš chuť na ni vyrazit znovu, třeba v jiném období, po jiné trase. Potkal jsem po cestě hodně lidí, kteří ji šli již mnohokrát a vždy ▷

Ta cesta se vine kolem polí a vinic, přes kopce i les a ty nevíš, co krásného a zajímavého tě potká za dalším ohybem.

snídani vstupujeme branou do města a rozhlížíme se kolem. A tak jako zatím vždy, i přes toto velké město nás bezpečně a jistě vedou žluté šipky a obrázky lastury. Zastavujeme se v kostele Panny Marie, je právě 9 hodin. V tom kostele sedí pět žen a právě přichází pět kněží a jeden ministrant, potom ještě jeden varhaník, který hraje přímo u oltáře, takže je počet na obou stranách vyrovnaný a mně je jen líto, že nás tady není víc, protože ten prožitek a atmosféra jsou nádherné.

pro ně byla inspirující, zajímavá, nevšední a znovu a znovu lákavá.

Mirek, já a „francouzská cesta“

My jsme šli dva, Mirek a já. Cest směřujících do Compostely, kde jsou podle starobylé tradice uloženy ostatky svatého Jakuba, jednoho z apoštolů, je několik. *Via de la Plata* ze Sevilly, tzv. „severní cesta“ podél pobřeží, portugalská cesta... My jsme se vydali po té nejznámější. Vyrazili jsme na takzvanou „francouzskou cestu“ (*Camino Franciscus*) z městečka Saint-Jean-Pied-De-Port. Po ní se přehoupneš přes Pyreneje a jsi ve Španělsku v klášteře Roncesvalles a odtud ti do Santiaga zbývá 750 kilometrů. Šli jsme přes Pamp-

lonu, Logrono, Burgos, Astorgu – to jsou jen ta největší města na trase. Mně jsou ale bližší vesničky a jejich malinké kamenné kostelíky se zvony.

Ta cesta vede z východu na západ. Každý den nás zdraví slunce, nejdřív se nám schovává za zády, potom se rozběhne a po levé straně nás předhóní – vždy je rychlejší – a už se nám usmívá do tváře.

Denně jsme chtěli ujít 30 kilometrů. A většinou se nám to dařilo. Ale i tak nám měsíc na cestu vyšel jen tak tak.

Neděle – sváteční den

Je neděle a my se probouzíme. Jsme rádi, že přichází den po neklidné, studené noci pod hradbami města Pamplona. Po lehké

Večer pod hvězdami...

Bylo už k večeru a po celodenním putování hledáme místo k odpočinku, ke spánku. A hned na konci vesnice za kostelíčkem Santa Maria nalézáme krásné travnaté místo pod vysokými borovicemi. Rozložíme karimatky, spacáky, zujeme boty a ochutnáme sýr a chléb, který máme k večeři. Občas si uděláme radost a popijeme k tomu ještě víno, tak jako právě dnes. Byl to takový pohodový den i večer.

Slunce už zapadlo a po ztemnělé obloze právě přelétávali dva čápi. Osa-

*Něco dokáží říci
slovy, něco snad
dokážou vypovědět
fotografie.*

mělý pták zpíval večerní píseň a borovice nad námi se lehce kolébaly a něco si mezi sebou šeptaly. Na oblohu začala vyskakovat jedna hvězda za druhou a za chvíli už byla nahoře pěkná tlačnice. Dál jsem tu podívanou už sledovat nemohl, spánek mě přemohl, a i když jsem se bránil, usnul jsem, ani nevím kdy.

... a nebeské ráno

Zato ráno mně pomohl otevřít oči halas ze všech stran. To ptáci si řekli, že nám ukážou, co dovedou. Každý se snažil co nejvíc zaujmout a zpíval ze všech sil. A i když jim scházal dirigent, byl z toho nádherný koncert. Cvrčci a jiný hmyz se také chtěli zapojit, ale stačilo to jen na podbarvení celého dojmu; ovšem celkový výsledek byl fantastický. Ranní červánky slábly, ale sluníčko si dávalo pořád načas. Potom naráz vyskočilo a právě do věžičky kos-

tela. Až teď jsem viděl, že všude kolem je rosa a v těch místech, kde se jí dotkly sluneční paprsky, se třpytila, jako by byla posetá drahokamy. A tak jsem se díval na tu krásu kolem, na ten Boží svět, chodil bosý a vyfotil ten nejhezčí pohled během celého našeho putování – „Kostelíček Santa Maria“ v ranním světle a kapkách rosy. To ráno bylo nebeské, takové, co městský člověk často nezažije.

Kohoutky s vodou – i s vínem

Je hezké a milé zjištění, že po cestě najdete dost kohoutku s čistou pitnou vodou. Ale že z jednoho teče víno, to se nám stalo

opravdu jen jednou... Městečko Estella jsme už měli skoro za zády, před námi bylo jen pár domků a strohý, krásný gotický klášter. A pod ním byl ten kohoutek, ze kterého teklo dobré červené víno jako pozornost vinařského závodu pro poutníky. Střídmě jsme popili. Ještě že už bylo navečer a nešli jsme daleko...

Díky i za déšť

Vůbec mi nevadí, když na cestě prší. To člověk může být ještě víc sám se sebou. Nandám si pláštěnku a z kapuce, ze které začínají padat kapky, se stane takový uzavřený svět. Déšť tě zklidní, je ti vlastně ▶

Foto: 4x Karel Procházka

Slavnostní mše svatá v katedrále v Santiagu de Compostela

Cestakončí u hrobu apoštola Jakuba. Při slavnostní mši v katedrále, kdy se ti nad hlavou houpe velká kadidelnice, děkuješ za vše...

příjemně, mnohem lépe se ti přemýšlí, už není tolik věcí, které tě mohou rozptylovat, vesmír se scvrkl. Vzpomínám na své drahé doma. Pršet nepřestává, už ani nohy

nejsou úplně v suchu, ale jak potom přijdou vhod suché ponožky a bude chutnat čaj.

U cíle děkuješ za vše

Když stojíš na hlavním náměstí v Santiagu de Compostela před katedrálou, máš po levé ruce honosný hotel Paradores, kde mají krásný zvyk: každý den zdarma pozvou ke snídani nebo k obědu deset poutníků.

Cesta oficiálně končí v Santiagu u hrobu svatého apoštola Jakuba. Při slav-

*Vždycky nás
bezpečně a jistě
vedou žluté šipky
a obrázky lastury.*

*Ale ty můžeš
jít ještě
„kousek“ dál:
další tři dny až
na „konec světa“,
do Finisterry.*

„Konec světa“ – Finisterra

nostní mši v katedrále, kdy se ti nad hlavou houpe velká kadidelnice, děkuješ za vše...

Ale ty můžeš jít ještě „kousek“ dál. Ten, kdo si nechá nějaký čas navíc, může putovat další tři dny až na „konec světa“, do Finisterry. Tam je i poslední patník s označením „0.00 km“. Maják, oceán a jeho vlny, co neustále dorážejí na břeh, vítr, který tady nemá žádnou překážku, a pár rozdraných bot, co tady zanechal nějaký poutník. Mám rád tohle místo, tuhle výspu, kde je jen příroda, kde máš hlavu najednou prázdnou a přitom jsi něčím naplněn a šťastný...

Tak *buen camino!* Dobrou, šťastnou cestu!

Karel (redakčně upraveno) ■

Pár praktických postřehů k pěší pouti do Compostely

Jsou lidé, kteří by rádi šli na pouť do Compostely, ale nemají tolik času. Pro ty platí, že stačí ujít 100 km a už obdržíš certifikát „potvrzení o účasti“. I když tuto cestu jdeš samozřejmě pro sebe (a je dobré mít i nějaký úmysl, na který člověk pouť obětuje, za sebe nebo za druhé – pozn. redakce), někde na začátku cesty, většinou v kostelích, v katedrále nebo v infocentru obdržíš tzv. kredenciál. To je poutnický průkaz. Do něj po cestě sbíráš razítka, která dostáváš v kostelích, v albergách (hostelech – ubytovnách); v těch se také většina poutníků ubytuje a za malý peníz, většinou 5 eur přespí. Bývá tam možnost si v kuchyňce uvařit a též si popovídat s jinými poutníky a vyměnit si pár informací či postřehů. Někdy se také dá přespat na hasičské stanici.

V dnešní době je na internetu ohromné množství informací, nejen o této cestě, a tak stačí jedna hodina strávená před monitorem a jsi, jak se říká, v obraze. Dozvíš se, že první doloženou pouť do Compostely vykonal biskup z Le Puy někdy v roce 951. Od té doby tisíce unavených zaprášených nohou kráčely po poutních cestách – a pak poutníci spatřili imponující stavbu katedrály s hrobem svatého apoštola Jakuba (jde o Jakuba mladšího, bratra apoštola Jana). Byly doby, kdy šly zástupy a cesty byly chráněny rytíři, ale i doba, kdy se na pouť zapomělo. V posledních asi čty-

řiceti letech stále více lidí pouť znovu objevuje. A jak jsem našel v jedné tabulce na internetu, minulý rok šlo přes 200 000 lidí.

Na cestě nepotřebuješ moc věcí: dobré boty, batoh s pláštěnkou, druhým trikem a párem ponožek, i pár eur se hodí, ale hlavně chuť, vždyť přece „kdo chce, ten jde“. Asi největší překážkou může být zdravotní stav.

A ještě pár slov o vhodné době: nejlepší je někdy v květnu nebo říjnu, nicméně chápu, že někteří lidé jinak než v létě jít nemohou, tak alespoň hodně pij a chraň se v poledne před spalujícím sluncem.

Karel ■

Foto: Karel Procházka

Tak buen camino – dobrou, šťastnou cestu!

Národní pěší pouť na Velehrad

Moto: „Radost pro všechny lid.“ (Lk 2,10)

Vychází se vždy z Vranova nad Dyjí, Netína u Velkého Meziříčí či z Vítochova u Bystřice nad Pernštejnem, a to v pondělí mezi svátkem sv. Rocha (16. 8.), patrona poutníků, a Panny Marie Královny (22. 8.) – tedy, dá-li Bůh, v pondělí 17. 8. 2015, 22. 8. 2016, 21. 8. 2017, 20. 8. 2018, 19. 8. 2019, 17. 8. 2020... V úterý se pak jde ze Znojma, Velkého Meziříčí, Olešnice. Ve středu vycházejí poutnické proudy z Brna a z Olomouce. Ve čtvrtek se vychází ze Slavkova u Brna, v pátek z Ratíškovic, z Veselí nad Moravou a v noci na sobotu z Uherského Brodu... Poutníci z Prahy a z Nového Jičína putují na Velehrad vždy jeden den v měsíci. Hlavní mše svatá ve velehradské bazilice je vždy v sobotu v pravé poledne (22. 8. 2015, 27. 8. 2016, 26. 8. 2017, 25. 8. 2018, 24. 8. 2019, 22. 8. 2020...). Před ní se koná obnova zasvěcení našeho národa Panně Marii. Informace o letošní pěší pouti: www.fatym.com, www.poutnik-jan.cz

Foto: Jarka Malcová

Foto: archiv MMD

Dvacet let občanské války je stále vidět

Téměř tři týdny strávil v českých oblátských farnostech na Táborsku a na Plzeňsku jáhen Dhanushka (čti Danuška) Fernando, OMI. Nyní studuje v Římě, po studiu se vrátí na Srí Lanku. I vy se můžete podílet na přípravě řeholních kněžích a misijních i charitativních aktivitách Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné (OMI) v této vzdálené zemi – viz rámeček za článkem.

Proč ses rozhodl stát se knězem a oblátem? Co tě ovlivnilo?

Řekl bych, že v mé vlastní farnosti je obtížná situace v tom smyslu, že kně-

žím je vyhrožováno. Ta hrozba přichází od buddhistických fundamentalistů. Není to tak, že by buddhisté přišli a bojovali. Ale protože buddhistů je většina a jedna z minorit jsou křesťané, buddhisté se tlačí do popředí, v rozhodujících pozicích jsou buddhisté, například podle ústavy může být prezidentem pouze buddhista. Je nutné, aby např. v naší farnosti kněz byl statečný, aby vůbec mohl existovat...

Můžeš nám popsat situaci ve své rodné zemi – na Srí Lance?

Na Srí Lance jsme měli dvacet let občanskou válku mezi teroristickými skupinami a vládou. Ta skončila v roce 2009, ale následky a dopady války jsou pořád vidět. Někteří lidé zůstávají nadále bez domova, někteří trpí traumaty, jiní ještě hledají příbuzné, kteří se za války ztratili a obzvláště

obláti se o ně starají. Zaměřují se na to, aby těmto lidem pomohli. Máme třeba i kněze-právnický, kteří mohou opravdu profesionálně pomáhat řešit lidem jejich nelehké situace.

Patří ke skupině *Mír a spravedlnost*, která reaguje na dnešní poválečnou situaci. Protože jsme bez prezidenta, děje se z pozice moci mnoho nespravedlností. Proto se zabývají i právními záležitostmi, které se týkají podmínek práce a lidské důstojnosti.

Je nutné, aby kněz byl statečný, aby tu vůbec mohl existovat...

Tam, kde je to obtížné, tak tam se obláti angažují.

Jaké činnosti se obláti na Srí Lance věnují především?

Nejdříve to jsou činnosti základní a potom aktuální. Válečná situace patří k těm aktuálním. Ale máme i kazatele, což je skupina kněží, kteří jsou speciálně vyškoleni pro kázání. Sídlí v jednom místě, které se nazývá Nazaret, a odtud jsou vysíláni do různých oblastí země na misie. Když jsou vysíláni – bývá to tak na měsíc –, navštěvují každou rodinu, mluví s nimi a řeší jejich problémy. To je jedna z misí, kterou děláme.

Pak je tu *Youth Ministry* (služba mládeži), což je skupina kněží, kteří jsou zodpovědní za mládež, její vzdělání a zapojení do církevního dění. A pak máme dětské aktivity – tím jsou obláti na Srí Lance hodně populární. *Hospital Ministry*, to je služba v nemocnicích, staráme se i o vězně a máme psychology a již zmíněné právníky. Provozujeme sirotčince. Tam, kde je to obtížné, tak tam se obláti angažují.

Po vysvěcení na kněze v příštím roce se budeš vracet na Srí Lanku. Co tě tam jako obláta a kněze čeká za práci?

Moje kněžské svěcení se pravděpodobně bude konat na Srí Lance. Ať pak provinciál udělá jakékoliv rozhodnutí, tak poslechnu.

Připravily Pavla Péterová, Markéta Frejlichová a Hana Koukalová ■

Jáhen Dhanushka Fernando, OMI

Foto: archiv MMD

Můžete podpořit oblátské misie na Srí Lance

prostřednictvím Mariánského misijního díla – viz níže uvedené konto. Pro podporu misí na Srí Lance uveďte prosím variabilní symbol 420. Pán Bůh zaplať!

Mariánské misijní dílo (viz www.oblati.cz/mmd) podporuje misionáře v mnoha zemích i prostřednictvím mešních intencí.

Požádat o slavení mše svaté u nás může každý a v jakémkoli počtu. Tyto mše budou slouženy našimi misionáři na úmysl dárců. Výše mešního stipendia, které je v misích často jediným příjmem misionářů, ze kterého žijí, činí na jednu mši svatou 150 Kč, na Gregoriánské mše (30 mší po sobě) 5100 Kč. Částky vycházejí ze standardů „Kirche in Not“. Když budete chtít touto formou pomoci misionářům, můžete peníze zaslat složenkou na naši adresu (Mariánské misijní dílo, Staroklokotská 1, 390 03 Tábor) nebo na naše konto:

Název konta: Mariánské misijní dílo

Číslo konta: 244816241/0300 – Poštovní spořitelna (na každé poště)

Variabilní symbol pro mešní intence je 900.

Gregoriánská intence na mše svaté má VS 901.

OMI
Misionáři
Obláti

Foto: archiv MMD

Shromáždění v truhlářství

Foto: Flickr, WorldSkills (CC BY-NC-ND 2.0)

Říká se, že se konalo v jednom truhlářství zvláštní shromáždění. Sešla se různá pracovní nářadí, aby urovnala rozdíly, které jim nedovolovaly pracovat.

Kladivo mělo v úmyslu shromáždění řídit, ale vzápětí je ostatní upozornili, že bude muset odstoupit.

„Nemůžeš vést shromáždění, kladivo,“ řekl mluvčí. „Jsi příliš hlučné a stále jen boucháš do stolu a do všeho.“

Kladivo přiznalo svou vinu, ale navrholo:

„Jestliže nebudu řídit shromáždění, tak žádám, aby byl vyloučen také šroub, neboť se vždy kroucí a kroucí před tím, než začne plnit to, k čemu je určen, a držet.“

Šroub řekl, že vyloučení přijímá, ale navrhl jednu podmínku:

„Pokud půjdu já, ať odejde také brusný papír, neboť jeho způsob jednání je příliš drsný...“

Brusný papír na to odvětil, že neodejde, dokud nebude vyloučen metr, a hned k tomu dodal:

„Metr ostatní poměřuje jen podle svého měřítka, jako by on jediný byl dokonalý.“

Právě v tom důležitém okamžiku se nečekaně objevil truhlář, oblékl si pracovní plášť a pustil se do práce. Použil kladivo, brusný papír, metr a šroub. Opracoval dřevo, až se proměnilo v kus nábytku. Po dokončení práce odešel. Když truhlářství utichlo, shromáždění se vrátilo k předchozí debatě. A slova se ujala pilka, která dosud mlčela:

„Vážení, viděli jsme, že všichni máme sice vady, ale truhlář pracuje s našimi před-

nostmi. Díky nim máme svou hodnotu. A tak navrhuji, abychom se nesoustředili tolik na naše slabá místa, ale na užitek vyplývající z našich silných stránek.“

Shromáždění tedy ocenilo kladivo pro jeho sílu. Šroub byl pochválen pro schopnost spojovat. Brusný papír vyzdvihli pro umění brousit a zjemnit hrubý povrch. A pokud jde o metr, všichni se shodli, že je přesný a správný. Byli vděční za své silné stránky a možnost společné práce.

José Carlos Bemejo ■

(z knihy „Další příběhy pro uzdravení duše“, Karmelitánské nakladatelství, 2000; knihy s krátkými příběhy pro zamýšlení můžete objednat na www.ikarmel.cz)

Všichni máme sice vady, ale on pracuje s našimi přednostmi.

objednávkový kupon

Jméno:	adresa:	PSČ:
Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk		kusů
Fadelle: <i>Cena, kterou zaplatíš</i> (muslim z Iráku líčí své obrácení; A5, bar. obálka, 150 stran, 30 Kč)		
Doubrava, Dunda: <i>Mozaika duchovní moudrosti</i> (dárek pro každého; A5, bar. ob., 96 stran, 20 Kč)		
Ze života pro život (nejzajímavější svědectví z časopisů <i>Milujte se!</i> ; A5, bar. obálka, 96 str., 20 Kč)		
sestra Cecilie: <i>Útěk sestry Cecilie</i> (napínavé i humorné; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
sv. Alfons: <i>Návod na dobrý život</i> (stručný, ale jasný; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
Zahradníček, Hevera: <i>Comicsy pro zábavu i k zamýšlení</i> (nejen pro mladé; A5, 52 str., 15 Kč)		
Soukop: <i>Velký náčelník dává Zákl. kurz křesť. nauky</i> (v hlubších souvislostech; A5, 60 str., 15 Kč)		
Simajchl: <i>Desatero</i> (pravidla dobrého lidství – srozumitelné i nevěřícím; A5, 44 str., 10 Kč)		
Dunda: <i>Můžeš růst</i> (36 impulsů k prohloubení duch. života – stručně, jasně; A5, 56 str., 12 Kč)		
Castiglione: <i>Svatý zázrak a lásky</i> (poutavý životopis sv. Františka z Pauly; A5, 68 str., 15 Kč)		
A já jsem s vámi i za železnou oponou (příběhy pronásledovaných křesťanů; A5, 76 str., 15 Kč)		
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)		I. díl II. díl

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu

A.M.I.M.S.

Římskokatolický farní úřad

671 03 Vranov nad Dyjí 20

(je možné objednávat i na internetu

www.amims.net nebo e-mailem

na apostolat@fatym.com

či telefonicky 515 296 384).

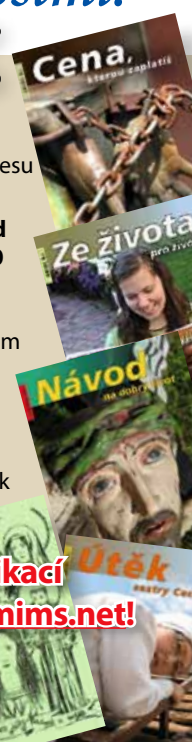
Knihy přijdou na vaši adresu

s přiloženou složenkou

na uhrazení příspěvku na tisk

a poštovné.

Asi 70 dalších publikací najdete na [www.amims.net!](http://www.amims.net)

Nezapomeňte prosím uvést své jméno, adresu a PSČ.

Také jsem měla být obětí potratu

V ten den, kdy se můj otec dozvěděl, že moje maminka počala – a to ne jen mne, ale i moji sestru (dvojče, které bohužel umřelo těsně před porodem) – nás jednoznačně odmítl a chtěl, aby maminka šla na potrat. Vzniklo tak napětí a vědomí, že nás náš otec nepřijímá a nechce, které pak musela snášet celé těhotenství. Díky jednomu knězi, kterého maminka brzy

po začátku těhotenství navštívila, se pevně rozhodla, že se zachová proti vůli svého manžela. Ona sama totiž na potrat jít nechtěla.

A tak jsem se narodila. Úplně zdravý a Bohem chtěný človíček. Můj tatínek si mě samozřejmě také zamiloval. Byla jsem nejmladší a kvůli tomu, že byl můj tatínek již ve starším věku, měl na mě víc času než na mé starší sourozence. Dokonce se ke mně choval víc „tatínkovsky“ než ke svým ostatním dětem. A to nejen když jsem byla malá, jsme si totiž navzájem velmi blízcí dodnes.

Myslím si, že by mé svědectví mohlo někomu pomoci. Pokud byste jej chtěli nějakým způsobem použít, prosím, nikde neuvádějte mé jméno. Nerada bych totiž připomínala svému tatínkovi minulé hříchy.

Budu ráda, když toto svědectví dokáže pomoci a nasměruje alespoň některé z vás, kteří možná také procházíte podobnou situací, jakou kdysi procházeli moje maminka a tatínek.

Milujte a přijímejte své děti, které tak moc touží po vaší lásce.

S láskou chtěné dítě Boží (a nyní již i chtěné dítě svých obou rodičů)

Hanka ■

(zkráceno a redakčně upraveno
– jméno jsme na přání
autorky svědectví změnili)

<http://linkapomoci.cz>

Čekáte-li nečekaně dítě
volejte 800 108 000

*Že byl můj tatínek
již ve starším věku,
měl na mě víc času
než na mé starší
sourozence...*

*... dokonce se ke mně choval
víc „tatínkovsky“ než ke svým
ostatním dětem. A jsme si
velmi blízcí dodnes.*

Olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera jsme požádali o rozhovor na téma „rodina“. Předchozí, rovněž velmi zajímavé části rozhovoru najdete v „Milujte se!“ č. 31 a 32 (on-line v archivu všech dosud vydaných čísel časopisu na www.milujte.se).

Foto: Flickr, james.taylor1987 (CC BY-NC 2.0)

Základem je rodina, tam vše dobré začíná

Jaký mají vliv na rodinu a její stabilitu současné genderové teorie o tom, že biologické pohlaví nehraje roli, ale podstatné je, jak se kdo cítí?

Cit je důležitý, ale nerozhoduje o všem. Co když potřebuje právě ten cit řádnou formaci a péči? Někteří se snaží změnit pohlaví. To ve skutečnosti nejde, protože pohlaví neurčují jen pohlavní orgány, ale mužskostí nebo ženskostí je poznamenána každá buňka v těle. Kdybychom toto chtěli měnit, museli bychom se podruhé narodit. Člověk chirurgicky přeoperovaný na muže či ženu není schopen uzavřít platné manželství. Někteří prosazují manželství dvou mužů nebo dvou žen.

Takové manželství také není možné, protože nemůže být otevřeno přirozenému plození dětí.

Zdá se, že dnes se celé společnosti vnucuje prostřednictvím seriálů, filmů, zákonů de facto homosexuální styl manželství, kdy muž i žena mají dělat stejnou práci, stejně se starat o děti, střídat se na mateřské, mít stejný příjem bez ohledu na to, kolik z něj žije lidí... Co k tomu říká církev?

V mnoha ohledech je pravda, že by muži mohli například více pomáhat v domácnosti, že by se měla více oceňovat práce žen v domácnosti a výchova dětí. Muž

i žena mají mít stejnou důstojnost, to však neznamená, že mají být stejní a dělat stejnou práci. Oni se mají doplňovat. Žena se plně rozvine v mateřství a muž v otcovství.

S mnoha rozpaky se v dnešní době čtou listy svatého Pavla o hierarchii v rodině, kde na otci leží hlavní zodpovědnost a láska k ženě, zatímco u ženy se zdůrazňuje poslušnost. To je zcela proti současnému všepronikajícímu duchu rovnosti ve všem a všude. Není poslušnost pro ženy ponižováním? Nedá se to vnímat jako pohrdání?

Svatému Pavlovi porozumíme, když si přečteme delší úryvek z listu Efesanům.

Muž i žena mají mít stejnou důstojnost, to však neznamena, že mají být stejní a dělat stejnou práci. Oni se mají doplňovat.

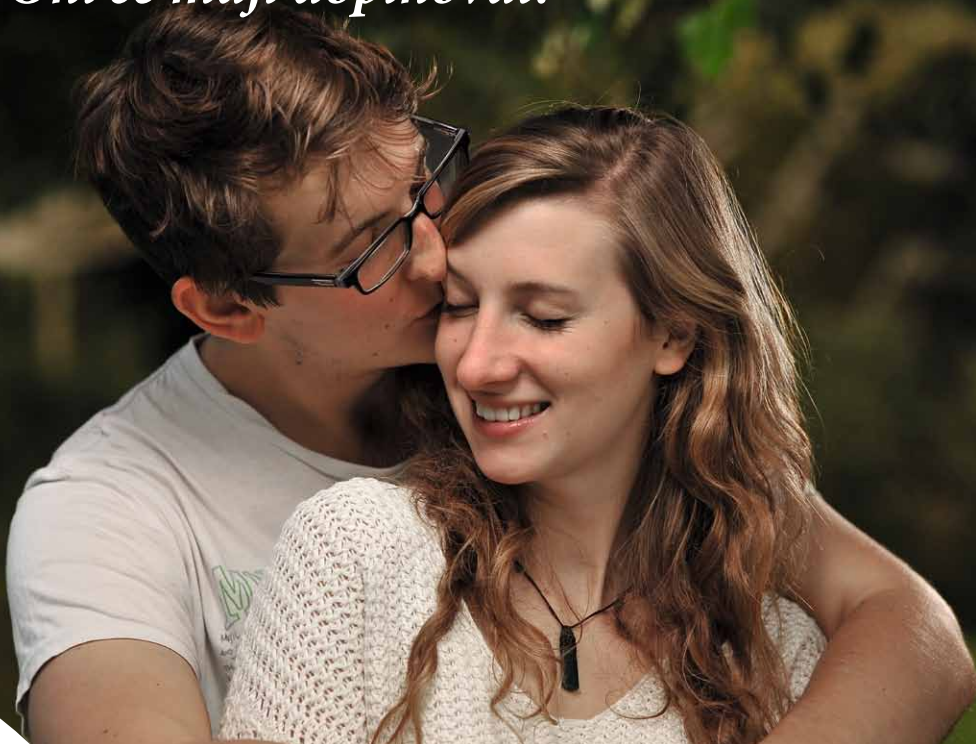

Foto: Flickr, Sebastian.gone.archi (CC BY-NC 2.0)

Láska muže a ženy nespočívá ve vlastnění druhého, ale v darování sebe. Nejdokonalejší darování vyžaduje i darování vlastní vůle. To se projeví v poslušnosti. Muž má však milovat svou ženu, jako Kristus miluje svou církev, dát za ni život (srov. Ef 5,25 – pozn. red.). Tím se nemyslí, že má čekat na nějaký pohádkově hrdinský čin, ale dávat svůj život po kousku v každodenním životě. Ztrácet sám sebe, aby dělal svou ženu šťastnou, vyžaduje taky ztrácet své představy, svou hlavu, podřizovat se. Oba se mají snažit líbit Kristu a ve vzájemné lásce se mají předbíhat.

Zatímco v 50. letech ženy odmítaly dávat děti do jeslí a školek, dnes se i v církevním prostředí považuje za normální, když se rodiče vzdají výchovy svých dětí a svěří je státu.

Pohlaví neurčují jen pohlavní orgány, ale mužskostí nebo ženskostí je poznamenána každá buňka v těle.

Žena se plně rozvine v mateřství a muž v otcovství.

Jaké jsou morální povinnosti rodičů? Není trochu rozpor v tom, aby církev provozovala například jesle nebo školky pro děti, které nejsou například sirotci?

V každém případě mají rodiče dát před jeslemi přednost výchově malých dětí doma. U školky to už nevidím tak přísně, zvláště u těch starších předškoláků. Rodina má vždycky přednost, ale někdy to v rodině nejde jinak a školka je nutná. V tom případě je nabídka církevní školky na místě. Církevní jesle nemáme nikde.

V poslední době se mnoho států bouří proti globálně zaváděné sexualizaci dětí, a to dokonce od mateřských škol, ze strany OSN, EU, WHO a dalších subjektů. Kdo a proč má zájem na ničení mravnosti ve všech národech?

Nástrojů ve službě zla je mnoho, ale chcete-li jít až ke kořeni, pak je to sám ďábel, odvěký nepřítel lidstva. Mnoho lidí se jím nechá oklamat, a mnozí si dokonce myslí, že dělají dobro. ▶

Foto: Flickr, Caneles (CC BY-NC-SA 2.0)

Láska muže a ženy nespočívá ve vlastnění druhého, ale v darování sebe.

Ničení mravnosti není jen urážkou Boha, ale i likvidací člověka. Děbloví je třeba klást odpor a k úspěšnosti je třeba i spojit síly a nebát se angažovat pro Boží věc i v politice.

I v naší zemi mají rodiče pod hrozbou trestních postihů povinnost strpět tuto sexualizaci, jejíž míra odvisí

od ředitelů škol (včetně církevních). Co mají rodiče v této situaci dělat? Co mohou prakticky dělat? Na koho se mohou obrátit o pomoc, když jim hrozí postihy?

Rodiče se mají zajímat o to, co se ve škole s jejich dětmi dělá. Mají se zapojit do školních rad a snažit se školy ovlivňovat. Řada škol si na tato témata zve věřící lektory, kteří to zvládají v souladu s církevní morálkou. Je pravda, že mnohé školy si zase zvou lektory, které osobně označují za zločince. Rodiče se musejí v zájmu svých dětí ozývat, a pokud se nepodaří školu ovlivnit, je třeba dát děti na jinou školu i za cenu složitějšího dojíždění. Na to by mohly mnohé školy slyšet, protože bojují o každého žáka. V církevních školách by tento problém neměl existo-

Foto: Flickr, Chiot's Run (CC BY-NC 2.0)

Muž má milovat svou ženu, jako Kristus miluje svou Církev, dát za ni život (Ef 5,25) – po kousku v každodenním životě. Ztrácet sám sebe, aby dělal svou ženu šťastnou...

vat vůbec. Pokud je, ať se rodiče obracejí na církevního zřizovatele školy. Může se taky stát, že se věřící rodiče a věřící učitelé neshodnou. Pak ať rozhodne místní biskup.

Jak jste vyrůstal vy? Byla s vámi maminka doma, nebo jste chodil do jeslí a školek. Jak jste vnímal roli své matky a svého otce?

Do školky jsem nechodil. Maminka byla doma, dokud nešel do školy nejmladší bratr. Maminka byla symbolem a jistotou domova. Jsem moc vděčný rodičům za dětskou zkušenost jejich vzájemné lásky, za to, že nás máma vedla k tátovi a táta k mámě.

Jaká je role otce při výchově dětí? Jak se vztah otce promítá do předávání víry?

Otec je pro děti důležitým obrazem autority, jistoty. Bez zkušenosti dětí s dobrým otcem si lidé těžko dělají správnou

Rodiče se mají zajímat o to, co se ve škole s jejich dětmi dělá, zapojit se do školních rad a snažit se školy ovlivňovat.

Moudrý král?

Byl jednou jeden král... Pro jeho moudrost ho poddaní milovali.

Když jednou v noci všude panovalo ticho, vstoupila do jeho města čarodějnice a do vody v jediné studni přimíchala sedm kapek záhadné tekutiny. Řekla: „Kdo se od této chvíle ze studny napije, zešílí.“

*Jednat stejně
šíleně jako okolí
je také řešení...
Ale ne na dlouho!*

Následujícího rána se všichni obyvatelé města kromě krále a hlavního komořího, kteří měli vlastní zásobu vody, ze studny napili a zešíleli, přesně jak to čarodějnice předpověděla.

A celý den pak lidé na ulicích a tržišti jen mumlali: „Král zešílel... Náš král a hlavní komoří přišli o rozum... Nemů-

žeme dovolit, aby nad námi vládl král blázen; musíme ho zbavit trůnu...“

Když nastala noc, nařídil král naplnit velký zlatý pohár vodou ze studny. Jakmile vodu přinesli, napil se a podal pohár i hlavnímu komořímu.

A všichni obyvatelé se ráno zaradovali, protože králi i hlavnímu komořímu se vrátil rozum...

*José Carlos Bemejo
(zkráceno podle: „Další
příběhy pro uzdravení
duše“, Karmelitánské
nakladatelství, 2000) ■*

Foto: Flickr, quinnanya (CC BY-NC-SA 2.0)

představu o Bohu, dobrém Otci. Vidí-li pak děti toho velkého tátu při modlitbě pokorně klečet před Bohem, objevují Boží majestát.

Zvláště katolická víra se předává nejen příkladem, ale i vysvětlením nauky. Dnes se zdá, že toto vše mají zajišťovat katechetky nebo kněží. Jaká je ale role rodičů v předávání nauky?

Bohužel, mnoho rodičů nechává náboženskou výchovu na kněžích či katechetech asi proto, že to sami neumí. Povinností rodičů jak ze svátosti manželství, tak ze slibu při křtu dětí je vychovat a vyučit své děti ve víře. Kněží a katecheti jim v tom pomáhají. Rodičům samotným by moc pomohlo růst ve vlastní víře, kdyby se více snažili dětem předat jak nábožen-

ské znalosti, tak církevní praxi a osobní krásný vztah k Bohu.

Co byste přál rodinám v naší zemi?

Aby objevily krásu rodinného společenství, v němž se zakouší Boží blízkost skrze vzájemnou lásku, nebály se milovat i za cenu oběti a pociťovaly Boží pomoc. Rodina je nádherný Boží dar!

*Připravila Anna Bekárková ■
(dokončení z minulých dvou čísel)*

*Rodina je
nádherný
Boží dar!*

*Ďáblůvi je třeba
klást odpor
a k úspěšnosti
je třeba i spojit
síly a nebát
se angažovat
pro Boží věc
i v politice.*

Foto: Flickr, all eminov (CC BY-NC 2.0)

Foto: Flickr, T* (CC BY-NC-ND 2.0)

Tetování?

Chci se vás zeptat, jak je to s tetováním. Smí se křesťan nechat tetovat, nebo ne? Mám na mysli jednak tetování s křesťanským motivem, ale zajímá mne i tetování všeobecně. Jak se k tomu mám postavit a jak reagovat na tuto otázku ve svém okolí? Máte zkušenost s působením zlého ducha v souvislosti s tetováním?

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh!

V Písmu svatém je o tetování výslovná zmínka jen na jednom místě ve Starém zákoně, kde je tetování výslovně zakázáno: „Nebudete svá těla zjizvovat pro mrtvého ani si dělat nějaké tetování. Já jsem Hospodin.“ (Lv 19,28) Důvodem zákazu bylo to, že spolu s modloslužbou pronikaly tyto a jiné různé pohanské zvyky do Izraele.

Okolní národy měly ve zvyku si na kůži tetovat jména nebo symboly svých bohů a tím dávat najevo, komu patří. Byl to tedy symbol područí, otroctví a podřízenosti. Není bez zajímavosti, že v židovství je tetování dodnes zakázané, a tetovaný žid nesmí být dokonce pohřben na židovském hřbitově. V islámu je tetování známkem satana a znamením prokletí.

Neseme obraz Boží – vnitřní...

Výslovně bylo tetování křesťanům zakázáno jako pohanský zvyk v roce 787 papežem Hadriánem I. na Druhém nicejském koncilu. Tento koncil také jednal o uctívání obrazů a rozlišil mezi klaněním, které přísluší pouze Bohu, a úctou, již je možno prokázat také obrazům znázorňujícím Krista, Pannu Marii nebo světce. Tetování jistě není od Boha a Bůh to takto nezamýšlel a nechce, a to ani když jde o vytetování křesťanského symbolu. Nejde přece o to, mít vytetovány na těle

zbožné věci, ale mít zbožné srdce a čistou duši, mít v pořádku vztahy. To, že neseme v sobě obraz Boží, je záležitost vnitřní. Tělo je pro křesťana chrámem Ducha Svätého, proto mu náleží úcta a věřící ho nemá právo ničit, mrzačit ani zohyzďovat (srov. 1Kor 3,16; 6,19).

V Písmu svatém je o tetování výslovná zmínka jen na jednom místě ve Starém zákoně: „Nebudete svá těla zjizvovat pro mrtvého ani si dělat nějaké tetování. Já jsem Hospodin.“

(Lv 19,28)

Tetování byl symbol područí, otroctví a podřízenosti.

Móda, která může být nebezpečná

V dnešní době se mnoho lidí nechává tetovat, protože je to módní trend a berou to jako ozdobu nebo tím chtějí vyjádřit, že si se svým tělem mohou dělat to, co sami chtějí. Tetování bývá spojováno s životním stylem, který není formován křesťanskou antropologií a úctou k lidskému tělu. Tetování často vede k závislosti. Mnozí, když s tetováním začnou, chtějí mít na těle postupně stále více kérek. Tetování bývá ale také součástí ezoterických praktik nebo pohanských, či dokonce satanistických rituálů. Při modlitbě za osvobození jsem se často setkal s tím, že se konkrétního tetování drželi konkrétní démoni, kteří se snažili dotyčného tímto způsobem ovládat. Záleželo i na tom, kdo tetování dělal, s jakým úmyslem a jaký symbol tetoval. Setkal jsem se s tím, že skrze tetování lebky došlo k přivolání démona smrti, skrze obraz africké šamanské masky k přivolání démona šamanismu, skrze tetování satanského symbolu k přivolání démonů

Foto: Flickr, gilus_pl (CC BY-NC-SA 2.0)

Foto: Flickr, Mez Love (CC BY-NC-ND 2.0)

satanismu. Anton La Vay, autor satanské bible, říká, že „každé tetování je vždy výrazem satanismu, ať je to jakékoli znamení“. Tetováním křesťanských symbolů se jistě nikdo nestane více křesťanem. Jsem přesvědčen o tom, že tetování nemá s křesťanstvím nic společného a neospravedlní se ani tím, že si necháme vytetovat na své tělo nějakou zbožnou věc.

P. Vojtěch Kodet, O.Carm ■
(titulky redakce)

Zdroj: <http://www.vojtechkodet.cz/dulezite-otazky/tetovani-a-krestanstvi-odpoved-na-otazku.html>

Tělo je pro křesťana chrámem Ducha Svatého, proto mu náleží úcta a věřící ho nemá právo ničit, mrzačit...

Jsem přesvědčen o tom, že tetování nemá s křesťanstvím nic společného.

Foto: Flickr, 91 (CC BY-NC-ND 2.0)

www.vojtechkodet.cz

Na webu P. Vojtěcha Kodeta, Th.D., O.Carm, najdete další otázky a odpovědi, zamyšlení, svědectví, promluvy, zajímavosti...

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

On chce jen tvé dobro

Mladí lidé, kteří vstoupili do Společenství čistých srdcí (SČS), se rozhodují, že budou usilovat o to, aby stále více rostli a směřovali k ideálu čistého srdce. Ale koneckonců o to mají usilovat i ti, kteří

do SČS nevstoupili a třeba ani nikdy nevstoupí. Vždyť to je úkol pro každého křesťana. Občas se však setkávám s tím, jak někteří naříkají, že je to příliš náročné. Jak ale může být pro věřícího náročné a jak by mohlo být skoro nesplnitelné

něco, co je v souladu s Božím plánem pro nás? To by něco nebylo v pořádku. Vždyť Bůh nám dal své zákony pro naše dobro, protože nás má rád. Jedině když mu málo věříme, tak se nám zdá, že jsme omezo- váni a že nám snaha žít s Bohem ubírá to, co by nás vedlo k radosti.

Celé nebe se na nás dívá a fandí nám

Pod vlivem četby starozákonní knihy Job si občas představuji, jak to může být obdobně s námi. Celé nebe se na nás dívá a fandí nám. Všichni ti nebeštané, andělé, archandělé a svatí mají zkušenost s tím, že Bůh má vše pevně v rukou a že ten, kdo mu důvěřuje a zůstává jeho, dojde ke zdárnému vítězství, které má pro něho Bůh připravené, i když tomu zrovna teď nic nenasvědčuje. A my máme s pomocí nebeštanů počítat a také se k nim obracet, když jde v našem životě do tuhého, docházejí nám síly a zdá se, že už jsme v koncích. A nejen tehdy...

Ale je tu také pokušitel, Boží odpůrce – ďábel

Zároveň je však potřeba v tomto pohledu do zákulisí počítat i s pokušelem, který nás obelhává a našeptává nám: „To je vůči tobě nespravedlivé, to už se nedá vydržet,

*A to, co chce Bůh,
není těžké – vždyť
je to pro naše
dobro.*

Foto: Flickr, borresristian (CC BY 2.0)

Foto: Flickr, Parker Knight (CC BY-SA 2.0)

Jak by mohlo být skoro nesplnitelné něco, co je v souladu s Božím plánem pro nás?

o tolik přicházíš, užij si nedovoleného ovoce, vnímej Boha jako toho, kdo tě omezuje a kdo tě nemá rád.“ Samozřejmě když tomuto pokušiteli věnujeme pozornost, pak je hodně těžké vytrvat ve snaze o dobro. Někteří pak v sobě cítí jakousi ukřivděnost vůči Bohu, kterého si mylně představují jako toho, kdo nás nemá rád a zároveň nám život ochuzuje. Opak je však pravdou: nemáme naslouchat těmto pochybnostem, které by nám braly chuť

a sílu. Máme v modlitbě a s vděčností znovu obnovovat důvěru v Pána tak, jak to v žalmu 23. říká žalmista: „I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. Tvůj kyj a tvá hůl, ty jsou má útěcha.“

A tak chci popřát všem, ať objeví, že život s Bohem a úsilí o růst k ideálu čistého srdce není v první řadě něčím těžkým, i když často se žádá obět, ale že je to radost a osvobození pro to, stávat se plně člověkem a věrohodným obrazem Božím.

P. Marek Dunda ■

Kdo mu důvěřuje a zůstává jeho, dojde k vítězství.

Modlitba SČS

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, ved' mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

Amen

ABC civilizace lásky

1. Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.
2. O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.
3. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.
4. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuji dobrotu.
5. Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.
6. Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.
7. Aktivně pomáhej v utrpení. Ochetně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.
8. Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.
9. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.
10. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodil, běž, žij a šir to dál!

Všechna dosud vyšlá čísla časopisu **Milujte se!** najdete v on-line archivu na www.milujte.se v PDF formátu.

Časopis Milujte se! je koncipován tak, aby jeho obsah neztrácel ani po několika letech na zajímavosti a aktuálnosti.

Nedá se proto mluvit o nových a starých číslech – jen o číslech, která jsou ještě k dispozici v papírové podobě, a o číslech, která jsou již k dispozici pouze v elektronické podobě na internetu – na www.milujte.se.

Snažíme se o maximální šíření časopisu. Proto je k dispozici i na internetu. Přesto prosíme: podpořte **Milujte se!** – objednejte si jej.

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se